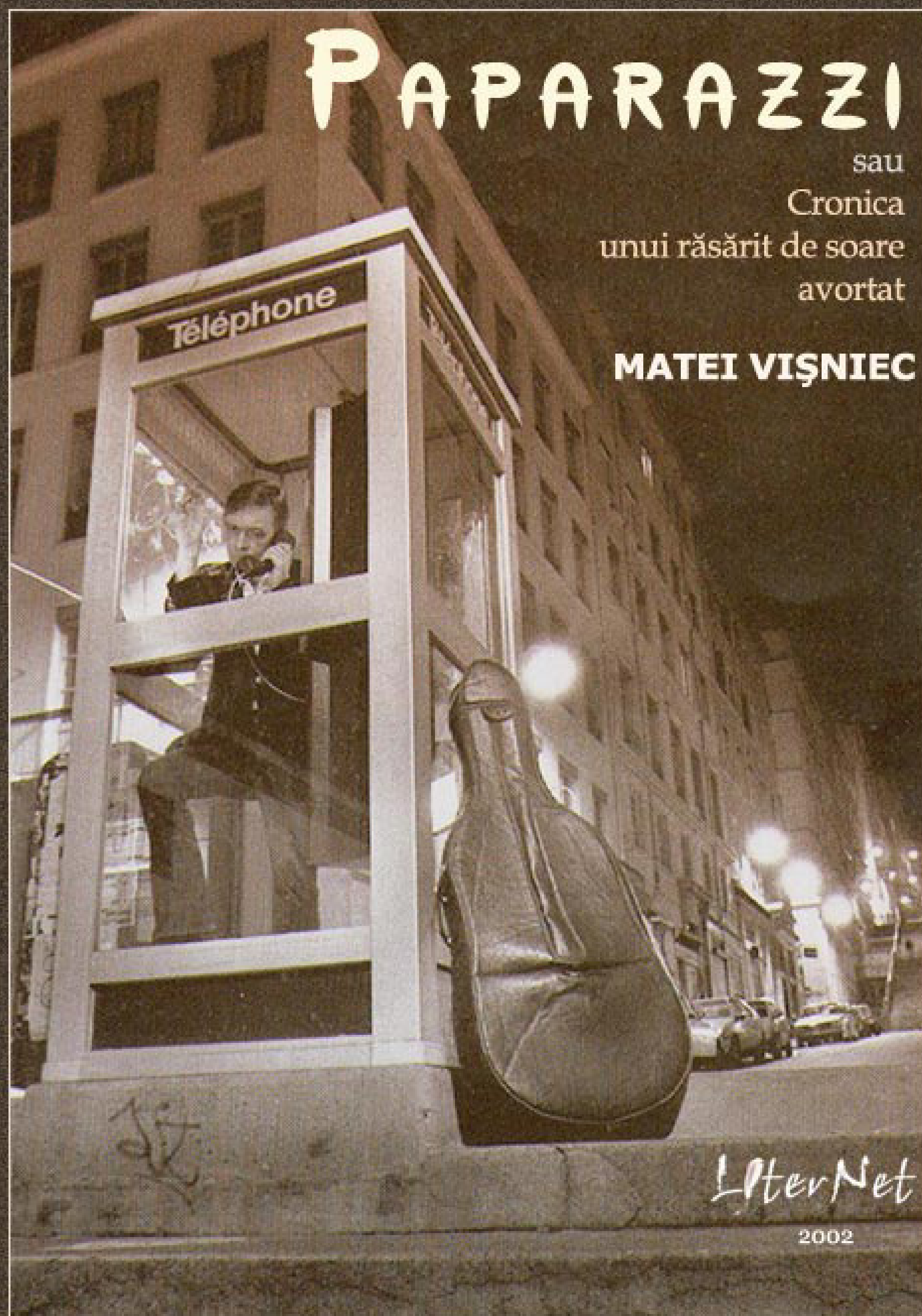

PAPARAZZI
sau
Cronica
unui răsărit de soare
avortat
MATEI VIŞNIEC
Téléphone
LiterNet
2002

PAPARAZZI

sau

Cronica unui răsărit de soare avortat

Matei Vişniec

(piesă în 14 scene)

Redactori: Delia Oprea doprea@liternet.ro, Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Iulia Cojocariu icojocariu@liternet.ro

Coperta şi ilustraţiile: © 2002 Matei Vişniec (prelucrări de Iulia Cojocariu după afişul şi fotografiile realizate de Philippe Shuller pentru spectacolul Companiei PLI URGENT, montare în regia lui Christian Auger)

Piesa a fost scrisă iniţial în limba franceză, în 1996.

Premiera mondială a avut loc pe data de 30 septembrie 1997 la Teatrul "La Maison des Comoni" din oraşul Revest-les-Eaux (Toulon), spectacol creat de Compania PLI URGENT din Lyon. Regia: Christian Auger.

Piesa a fost publicată în Franţa la editura ACTES SUD - PAPIERS, Paris, 1997.

În limba română, un fragment a fost publicat în revista OKEAN, nr. 1, aprilie-iunie 2000.
Această versiune reprezintă prima publicare integrală în limba română a piesei.

ISBN : 973-85739-8-x

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

Personaje :
(în ordinea apariţiei)

- Paparazzo 1
- Vocea şefului
- Omul cu cutia de violoncel
- Omul cu cutia de saxofon
- Patroana de cafenea
- Vocea orbului
- Omul care trăieşte pe trotuar şi ascultă muzică la cască
- Bărbatul cu flautul
- Femeia care vrea să plece cu trenul
- Bărbatul care vrea să plece cu trenul
- Casierul
- Paparazzo 2
- Străinul
- Femeia desculţă
- Orbul care stă la televizor şi schimbă canalele
- Omul legat în sac
- Omul pentru care naşterea a fost o prăbuşire
- Bătrâna doamnă cu busolă
- Funcţionarul de la municipalitate
- Automatul cu băuturi

Numărul minim de actori : 4 (3 bărbaţi, o femeie).

SCENA 1

(O încăpere la etaj. Trei sau patru ferestre. La fiecare fereastră PAPARAZZO 1 *a fixat câte un aparat de fotografiat. Prevăzute cu teleobiective foarte puternice, aparatele sunt montate pe trepiede şi orientate să surprindă evenimente care se produc undeva jos, de partea cealaltă a străzii.* PAPARAZZO 1 *trece de la o instalaţie la alta şi scrutează prin teleobiective. Personajul este într-o stare de vizibilă excitaţie, iar barba sa de trei zile, trădează oboseala. Telefonul său mobil sună.* PAPARAZZO 1 *răspunde.*
Cu puţin înainte de ora opt seara).

PAPARAZZO 1.
Alo...

VOCEA ŞEFULUI.
Tino ?

PAPARAZZO 1.
El. Salut, şefu'.

VOCEA ŞEFULUI.
Cum merge ?

PAPARAZZO 1.
Sunt obosit mort, şefu'... Mort şi înţepenit.

VOCEA ŞEFULUI.
Eu te-ntreb cum merge.

PAPARAZZO 1.
Totul e sub control, şefu', merge.

VOCEA ŞEFULUI.
A mişcat ?

PAPARAZZO 1.
Nu prea, şefu'. A cam dormit toată ziua.

VOCEA ŞEFULUI.
Vizite ?

PAPARAZZO 1.
Doi sau trei băieţi cu telegrame, alţi gorobeţi care au adus flori şi ceva cadouri, şi o armată de agitaţi cu o tonă de bunătăţi. Au adus tone de crăpelniţă

cu maşina frigorifică. E ţăcăneală mare, şefu', ce s-a putut cheltui aici ! A plătit zvâcnita asta o avere, zău, şefu', e nebună...

VOCEA ŞEFULUI.
Ş-acu' ?

PAPARAZZO 1.
Acu' e cu masorul. Un chinez, o huidumă cât o gorilă, trebuie să cântărească o sută de kilograme... *(Uitându-se printr-un teleobiectiv).* Da' are mâna uşoară. Îi cam plac fetei gorilele, şefu', că înainte a făcut puţină gimnastică în grădină cu o altă gorilă care s-ar părea că e şi *bodyguard*, da' şi prof' de gim' pe deasupra... Ăsta a pus-o să facă vreo 30 de lungimi în bazinul de înot, puţin *jogging* şi *aerobic*, şi a cronometrat-o tot timpul.

VOCEA ŞEFULUI.
Ai făcut ceva poze ?

PAPARAZZO 1.
Am făcut.

VOCEA ŞEFULUI.
Şi-n bazin ? Cât de goală era-n bazin ?

PAPARAZZO 1.
Nu prea goală. Avea un nenorocit de costum de baie 'ntreg, şefu'.

VOCEA ŞEFULUI.
Storurile le-au tras ?

PAPARAZZO 1.
Nu încă. Şi oricât mă chiombesc nu reuşesc să văd nimic prin nenorocitele astea de storuri. Da' cred c-or să le tragă totuşi când or să înceapă să apară grangurii şi paţachinele.

VOCEA ŞEFULUI.
Bine, stai cu ochii pe ei că s-a anunţat toată lumea selectă şi or să pice dintr-un moment într-altul. M-a sunat unu' să-mi spună că şi Marlon Brando vine.

PAPARAZZO 1.
Uau ! Nici o problemă, sunt pe fază. Am un aparat care bate tot bazinul, altul bate terasa şi grădina, iar cu al patrulea pot să

rad tot ce se-ntâmplă-n salonu' mare. Da' în orice caz, *party*-ul e prevăzut în grădină. Sunt vreo zece chelneri care se strofoacă de două ore să pună afară mese şi scaune. Dacă e să mă iau după numărul de tacâmuri, gagica aşteaptă cel puţin două sute de invitaţi, şefu'.

VOCEA ŞEFULUI.

Perfect.

PAPARAZZO 1.

Numai că, şefu', eu mor de foame aici. Şi mă bagă-n boală când văd toate tacâmurile alea zăcând pe mese şi când mă gândesc la toată haleala pe care or s-o trambaleze ăştia acolo. Trebuie sa cobor două minute să-mi iau un sandwich şi câteva sticle de bere. *(privind la maşina de făcut cafea).* Poftim, şi stocul de cafea e pe terminate.

VOCEA ŞEFULUI.

Nu mişca, ţi-l trimit pe Daniel cu tot ce trebuie.

PAPARAZZO 1.

Mulţumesc, şefu'. Da' când, şefu' ?

VOCEA ŞEFULUI (*un telefon care sună în preajma şefului).*

Păi... e deja prin preajmă. Ţi-l trimit imediat... Imediat de îndată ce pot... dacă pot...

PAPARAZZO 1.

Trebuie, şefu, trebuie pentru că am început să salivez ca un câine.

VOCEA ŞEFULUI *(care răspunde la celălalt telefon).*

Alo...

(Şeful închide. Întuneric. Tic-tacul unui ceas. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

SCENA 2

(OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL şi OMUL CU CUTIA DE SAXOFON pe o stradă pustie, în faţa unui bar. Au aerul unor oameni uşor rătăciţi.
Din când în când, în depărtare, cineva cântă la flaut.
Cu puţin înainte de ora nouă seara. În bar putem vedea, eventual, un orologiu pe un perete).

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Nu mai pricep nimic.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Ce ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Aici era o intersecţie.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Unde era o intersecţie ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Unde-i câinele. Vezi câinele ? Acolo unde-i câinele.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Ei şi ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Păi nu e normal. Acolo unde-i câinele erau trei străzi care se intersectau.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Eşti nebun.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Cum să fiu nebun ? Acolo unde-i câinele era o intersecţie. Şi pe colţ, o cafenea.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Păi cafeneaua a rămas, cafeneaua e.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Da, da' era chiar pe colţ. Şi colţul nu mai e.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Ai greşit strada.

Matei Vişniec
P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat
Editura LiterNet
2002

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Cum să greşesc strada ? Strada asta o ştiu şi în vis. De câte ori n-am jucat aici la Matilda ?

(Cei doi intră în cafenea. În spatele tejghelei stă PATROANA, aeriană, privind în gol. Pe toată durata scenei ea rămâne scufundată în lumea ei).

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.

Bună seara.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Bună seara.

PATROANA.

Nu sunt aici.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.

Dumneavoastră sunteţi patroana ?

PATROANA (*total absentă).*

Cum ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Era o intersecţie aici, chiar lângă cafeneaua dumneavoastră...

PATROANA.

Unde ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Acolo, unde-i câinele. De fapt, al cui e câinele ?

PATROANA.

Cine ?!

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Doamnă, nu auziţi ce vă spun ? Ce s-a întâmplat cu intersecţia ? Cum se face că intersecţia nu mai e acolo ?

PATROANA.

Vreţi foc ?

(Schimb de priviri între cei doi bărbaţi).

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON
(puţin exasperat, către colegul său).

Las-o baltă, n-are nici un rost...

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Stai, stai că mă calcă pe nervi paţachina asta. Doamnă, aveţi de gând să-mi

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

răspundeţi sau nu aveţi de gând să-mi răspundeţi, fir-aţi a dracului ?

PATROANA.
Cuuum ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Al cui este câinele ?

PATROANA.
Al cui este ce ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Câinele ! Câinele care se lăfăieşte pe locul intersecţiei... vreau să spun... intersecţia, unde este intersecţia ? Intersecţia care era acolo unde este câinele ?

PATROANA.
Ce unde mă rog ?

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Doamnă, câinele îl vedeţi ?

PATROANA.
Li se rupe la toţi.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON *(către colegul său).*
E clar. Ce facem ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Nu mai înţeleg nimic. Au înnebunit cu toţii. Doamnă, dumneavoastră ştiţi cine suntem noi ?

PATROANA.
Azi nu mai servim nimic, poftim.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Doamnă, o să vă facem o mărturisire. Noi suntem doi asasini. Doi ucigaşi. *(semn de gât tăiat).* Haţ ! Suntem u-ci-gaşi !

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON *(râde prosteşte).*
Pe-ri-cu-loşi.

PATROANA.
Nu mai servim nimic !

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Doamnă, ascultaţi-mă bine. Noi suntem doi asasini periculoşi, profesionişti. Aţi înţeles ?

În faţa dumneavoastră se află doi asasini... *(mişcă o mână în faţa ochilor patroanei încercând să-i atragă privirile).* Priviţi aici... Suntem doi... Aici... Unu... doi... Eu sunt primul...

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Şi eu sunt al doilea...

PATROANA.
Şi câinele ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Câinele ! Fir-ar a dracului ! Nu pricepe nimic...

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Doamnă, colegul meu şi cu mine, ne vedeţi, el şi cu mine, suntem doi asasini plătiţi, profesionişti, răi... Noi omorâm curat pentru bani, înţelegeţi ? Şi suntem efectiv foarte, foarte periculoşi.

Mai ales colegul meu. El e mai periculos decât mine. Şi eu sunt destul de periculos, dar nu sunt chiar atât de periculos precum colegul meu.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Aţi înţeles acum ? Şi suntem pe urmele unui tip care se plimbă cu un flaut după el.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Şi care şi el este un asasin...

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
L-aţi văzut cumva prin zonă ?

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Un tip care vorbeşte tot timpul despre cum a fost adus el pe lume... Vă spune ceva chestia asta ? Aţi auzit cumva pe cineva prin zonă care nu vorbeşte decât despre asta şi numai despre asta, adică cum l-a ejectat mă-sa pe lume ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Răspundeţi, doamnă, v-am pus o întrebare importantă !

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Pentru că pe tip trebuie să-l omorâm, pe asasinul ăsta, trebuie să-l omorâm.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Tipul nu e chiar aşa de periculos ca noi, dar va trebui totuşi să-l omorâm, pe tip.

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Acu' vedeţi pe cine aveţi în faţă ? Suntem doi ucigaşi puşi să-l omoare pe un al treilea ucigaş.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Care trebuia să fie aici, la ora asta. Adică tipul...

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Trebuia să fie la intersecţie.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Deci, doamnă, căscaţi-vă urechile şi ascultaţi bine ce vă spunem şi răspundeţi... unde s-a risipit intersecţia ?

PATROANA.
Ia duceţi-vă dracului !

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.
Ce facem ? O terminăm ?

(Telefonul sună. PATROANA răspunde).

PATROANA.
Alo ?

VOCEA.
Alo ?

PATROANA.
Da ?

VOCEA.
Bună seara.

PATROANA.
Bună seara.

VOCEA.
Mulţumesc că aţi răspuns. Ştii, eu sun...

PATROANA.
Ce ?

VOCEA.
Spuneam că eu sun pentru că... sunt teribil de neliniştit. Ştiţi, eu sunt

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

nevăzător şi... şi sunt neliniştit din cauza soarelui...

PATROANA.

Ia duceţi-vă dracului !

(PATROANA închide telefonul şi-şi fixează din nou privirile în vid).

OMUL CU CUTIA DE SAXOFON.

O la la, doamnă, nu se face aşa ceva... Zău...

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL

(către colegul său).

Hai, ajunge. Hai să ne cărăbănim. Toţi sunt nebuni.

(Întuneric. Se aude ţipătul unei sirene de alarmă. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

SCENA 3

*(Sub un felinar, **OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.** Personajul este aşezat pe trotuar, cu spatele lipit de un zid, în apropierea unui automat de băuturi. Are pe urechi căştile walkman-ului şi pare că ascultă o muzică extrem de ritmată. El va vorbi de altfel în ritmul muzicii pe care o ascultă, improvizând un fel de rapp. Din când în când se adresează unor trecători invizibili. La picioarele sale putem vedea o farfurie de plastic răsturnată, precum şi câteva monezi risipite pe trotuar. Pe o bucată de carton scrie, cu două greşeli strecurate probabil involuntar:* "NUMI DA-ŢI NIMIC E INTERZIS"

Din când în când, dintr-un loc situat la o oarecare depărtare, răsună note muzicale vagi, s-ar spune un violoncel, un saxofon şi un flaut, precum şi voci umane: exclamaţii, strigăte, explozii de bucurie, etc.
Cu puţin înainte de ora zece seara).

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ *(atitudini şi gesturi ritmate de muzica pe care o ascultă, cuvintele sale sunt aproape toate cântate).*

> Nu-mi daţi nimic doamnă. Nu-mi daţi nimic domnule. Nu-mi daţi nimic domnilor şi doamnelor, e interzis, e interzis, e interzis...
> Nu, doamnă, vă rog, nu. Nu, domnule, vă rog, nu.
> N-am nevoie de nimic, n-am nevoie, nu, de nimic, de nimic.
> Exact. De nimic. Exact de nimic.
> Tot ce vreau e să mă lăsaţi dracului în pace.

(*oarecum pentru sine)* Numai că nu se poate, domnii trecători nu te lasă în pace, domnii trecători se izbesc de tine, nu se poate cu aceşti domni trecători... Nu poţi să stai liniştit pe un trotuar fără să treci, că domnii trecători se izbesc de tine. Dacă nu eşti şi tu trecător se izbesc domnii trecători de tine, nu poţi niciodată să stai liniştit fără să treci, cum nu

treci, s-a terminat... Dacă stai fără să treci, agresezi, dacă nu eşti trecător, agresezi. *(către un trecător invizibil)* Nu, domnule ! Nu, domnule, nu-mi daţi nimic. Nu scrie că e interzis ? Eu nu trec, deci vă interzic să-mi daţi ceva. Şi vedeţi bine că existenţa mea vă agresează...

Nu-i aşa că existenţa mea vă agresează ? Domnule, ceea ce dumneavoastră numiţi mizerie eu numesc viaţă. (*pentru sine însuşi)* Ticăloşi... Bineînţeles că existenţa mea îi agresează. Pentru că put, asta e problema, putoarea pe care o degajez îi agresează...

(către un alt trecător invizibil) Nu-i aşa că put, domnule ? Hei, domnule, v-am întrebat dacă put. Put sau nu put ? Nu ? Sunteţi un mincinos, domnule trecător ! Haideţi, degajaţi pe partea cealaltă, haideţi, valea, domnule trecător, căci îmi respiraţi aerul... Aşa, aşa, treceţi pe celălalt trotuar, că sunteţi un mincinos. Şi luaţi-vă înapoi bancnota asta, luaţi bancnota asta de pe mine. Ajunge ! Ajunge ! Ajunge ! *(pentru sine însuşi)* O, Dumnezeule, ce lume ! Ce lume ! *(către alţi trecători invizibili)* Hei, e sfârşitul lumii, nu se vede ? *(pentru sine însuşi)* Nimeni nu ştie nimic. Ce să ştie trecătorii ? Trecătorii nu ştiu niciodată nimic. *(către alţi trecători invizibili).* De ce treceţi aşa de repede, domnule trecător ? Nu treceţi aşa de repede că mă agasaţi, sunteţi prea grăbit, domnule trecător. Şi eu nu suport să văd domni trecători grăbiţi pe trotuarul meu. Eu pe domnii trecători grăbiţi îi trimit undeva. Aţi înţeles ? *(pentru sine însuşi)* O, Dumnezeule, s-a terminat, s-au tras obloanele şi uite că toată lumea a înnebunit brusc... *(către alţi trecători invizibili)* Domnilor trecători, n-aţi auzit la radio că soarele a suferit o nenorocită de imploooozie ? *(pentru sine, sub formă de rapp)*

Nu, domnii trecători nu ascultă niciodată nimic.
Domnii trecători nu ascultă.
Domnii trecători nu te ascultă.
Domnii trecători nu se ascultă.
Domnii trecători nu-ţi vorbesc.
Domnii trecători nu-şi vorbesc.
Domnii trecători nu te privesc.
Domnii trecători nu se privesc.
Domnii trecători nu asta, nu aia.

Ah, ce pute domnul trecător. *(Către un trecător invizibil)* Domnule trecător v-aţi dat cu prea mult... *(Îşi reia ritmul)*

Prea puţiţi domnule trecător a Coco.
Prea puţiţi domnule trecător a Lancôme.
Prea puţiţi domnule trecător a Cacharel.
Prea puţiţi domnule trecător a Yves Saint-Laurent.
Prea puţiţi domnule trecător a Givenchy.
Prea puţiţi domnule trecător a Rochas.
Prea puţiţi domnule a Christian Dior.
Prea puţiţi a căcat...

Da, domnule trecător, când e prea mult e prea mult şi preamultul pute, împute oraşul, zău aşa, nu mai acceptaţi, domnilor trecători, să fiţi cobai, zău aşa, măcar o dată în viaţă, opriţi-vă din trecere, încetaţi să vă mai comportaţi ca nişte băşici goale... Domnule trecător, doriţi cumva o ţigară ? *(îşi aprinde o ţigară)* Nu, eu sunt cel care vă oferă o ţigară... A, dumneavoastră nu fumaţi ? Ce păcat. N-aţi fumat niciodată ? Luaţi-l, domnule trecător... Vă ofer acest muc... Mai e cel puţin un fum în el... Încercaţi măcar o dată... e ultimul fum, fumul final, curaj... Încercaţi măcar o dată...

(Întuneric. Paşi, mulţi paşi, pe stradă. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

SCENA 4

(BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT, pe o stradă pustie, în preajma unei cabine telefonice şi a unei cişmele. Putem crede că personajul a fost bătut pentru că hainele sale sunt numai zdrenţe iar cutia de flaut este turtită. Personajul tocmai se spală la cişmea. Pe caldarâm sunt aşezate cutia de flaut şi o sticlă de şampanie aproape plină. În depărtare auzim, vag, sunetele unui concert, se disting un saxofon şi un violoncel. Se mai aud din când în când voci, strigăte, lătrături.
Telefonul din cabina telefonică sună. BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT rămâne nemişcat câteva secunde, ascultă soneria telefonului, îşi scoate batista, îşi şterge mâinile şi faţa, se îndreaptă spre cabina telefonică, intră şi ridică telefonul.
Cu puţin înainte de ora unsprezece seara).

VOCEA.
Alo ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da ?

VOCEA.
Bună seara.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Bună seara.

VOCEA.
Mulţumesc că aţi răspuns. Ştiţi, eu sun pentru că în jurul cabinei din care aţi răspuns este întotdeauna cineva care răspunde.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Ce vreţi să spuneţi ?

VOCEA.
Spuneam că sun pentru că întotdeauna e cineva acolo în preajmă care răspunde. Sunteţi OK ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Eu sunt OK dar dumneavoastră sunteţi nebun. Sau poate că sunt eu nebun ?

VOCEA.
Nu. De fapt, eu sunt nevăzător.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Nevăzător... de tot ?

VOCEA.

Da, din nefericire.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Îmi pare rău.

VOCEA.

Asta-i situaţia. În orice caz, acum nu mai are nici o importanţă. Şi povestea e oricum, destul de lungă. Aveţi cumva să-mi acordaţi cinci minute ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Doriţi cumva să-mi povestiţi viaţa dumneavoastră ?

VOCEA.

Nu. Aş dori doar să vă cer un mic serviciu. Aş dori să vă rog să rămâneţi un minut în linie cu mine şi să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Ce fel de întrebări ?

VOCEA.

Ei, nu mare lucru. Nimic esenţial. Doream doar să vă rog să priviţi un pic în jurul dumneavoastră şi să-mi spuneţi ce vedeţi.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Să vă spun ce văd... Îmi pare rău, domnule, dar mă tem că nu vă prea înţeleg. Şi în plus sunt totuşi destul de grăbit.

VOCEA.

Da, dar... un minut... Totuşi, nu vă cer eternitatea. Nu vă cer decât să rămâneţi un minut în linie cu un orb.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

De unde sunaţi ?

VOCEA.

De la mine de acasă. Ştiţi, eu sunt un om singur. De altfel, trăiesc singur.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

A, trăiţi singur.

VOCEA.

Da. Şi d-aia sun din când în când, fac aşa numere la întâmplare... ca să schimb şi eu câteva cuvinte cu cineva, asta-i tot.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Dar de ce nu-i sunaţi pe colegii dumneavoastră, pe ceilalţi orbi ?

VOCEA.

Nu mă amuză să sun alţi orbi. Ceea ce-mi face cu adevărat plăcere este atunci când văzătorii îmi povestesc ce văd în jurul lor. Unde vă aflaţi acolo, într-un parc ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Da. De unde ştiţi ?

VOCEA.

Aud raţele care măcăne. Trebuie că este un lac prin preajmă.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Da, de fapt... da... E un lac chiar aici alături.

VOCEA.

Şi-l zăriţi ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Da.

VOCEA.

Trebuie că este la vreo cincizeci de metri de dumneavoastră, nu ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Da.

VOCEA.

Mai sunt oameni prin jur pe acolo ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Nu.

VOCEA.

Şi raţele, le vedeţi ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.

Nu.

VOCEA.

Nici una ?

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Nu.

VOCEA.
Şi atunci ce vedeţi ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
În direcţia lacului ?

VOCEA.
Da.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Văd... un câine.

VOCEA.
Un câine ! Un câine... singur ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da. Probabil că e un câine vagabond.

VOCEA.
Şi ce face domnul câine ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Nimic. Se odihneşte.

VOCEA.
Bine... Bănuiesc că n-aveţi nimic de mâncare prin buzunare... din întâmplare...

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Nu. Dar am o sticlă de şampanie...

VOCEA.
Poftim ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Nimic, n-am zis nimic.

VOCEA.
Păcat. Sunt şi arbori în jurul lacului, acolo ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da.

VOCEA.
E frumos, cu arborii ăia, nu-i aşa ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da. Domnule, nu vă supăraţi, trebuie să închid.

VOCEA.
Sunteţi cumva ieşit pentru *jogging* ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da, exact. Sunt ieşit pentru *jogging*.

VOCEA.
Înţeleg... Mulţumesc în orice caz că aţi răspuns la apelul meu.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Pentru puţin.

VOCEA.
Mi-a făcut plăcere să vă aud vocea. A, o ultimă întrebare, vă rog. Cerul... cum e cerul în acest moment ? E senin ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da. Dar au început să se adune şi ceva nori.

VOCEA.
Bănuiesc că e frumos să vezi un cer, aşa... un cer frumos şi norii ăştia frumoşi, care se adună...

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da.

VOCEA.
Şi soarele ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Şi soarele, ce ?

VOCEA.
Soarele... cum e cu soarele ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Soarele, cum e cu soarele, ce ?

VOCEA.
Soarele se vede ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Stimate domnule, ia mai duceţi-vă dracului !

VOCEA.
Bine, noapte bună ! Mulţumesc în orice caz că aţi răspuns la apelul meu. Şi dacă puteţi, din când în când, priviţi cerul

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

pentru mine... În orice caz, mulţumesc... Alo ?

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Pentru puţin. La revedere !

VOCEA.
La revedere.

(BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT închide telefonul. Bea o gură de şampanie din sticlă. Recuperează cutia de flaut şi se îndepărtează. Telefonul sună din nou în cabina telefonică. BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT se opreşte, ezită, dar până la urmă se întoarce. Aşează pe jos cutia de flaut şi sticla, apoi intră în cabină şi răspunde).

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da ?

VOCEA.
Tot eu sunt.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Da, nu-mi făceam nici o iluzie.

VOCEA.
Voiam să vă spun că în imobilul în care locuiesc este un apartament liber.

BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT.
Ce vreţi să spuneţi cu asta ?

VOCEA.
Nimic, nu-i nimic. Nu vă mai reţin, la revedere.

(BĂRBATUL CU CUTIA DE FLAUT închide telefonul, aşteaptă câteva secunde, bea o gură de şampanie direct din sticlă, apoi se îndepărtează. Sticla rămâne abandonată lângă cişmea.
Apa care curge. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

SCENA 5

(Gară pustie. CASIERUL în spatele unui ghişeu deschis. BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL şi FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL îşi fac apariţia. Nu au bagaje şi sunt îmbrăcaţi amândoi în alb, într-o ţinută de mare eleganţă, ca pentru o serată mondenă. Cu puţin înainte de miezul nopţii).

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL
(către CASIER).
Nu înţeleg.

CASIERUL.
Păi e simplu, nu mai există trenuri.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.
Cum aşa ?

CASIERUL.
Exact aşa cum v-am spus.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL
(către FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL).
Zice că nu mai există trenuri.

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.
Cum aşa ?

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.
Uita aşa.

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.
Dar nu se poate aşa ceva.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.
(către CASIER).
Dar nu se poate aşa ceva.

CASIERUL.
Ba se poate.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL
(către FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL).
Ce facem ?

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.
Dar bilete putem cumpăra ?

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL
(către CASIER).
Dar bilete putem cumpăra ?

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

CASIERUL.

Da. Dacă ţineţi cu tot dinadinsul... Dar nu serveşte la nimic.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL *(către FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL).*

Ce facem ? Cumpărăm bilete ?

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Da.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Păi... În cazul acesta... două bilete.

CASIERUL.

Două ?

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Două, da.

CASIERUL.

Cum doriţi. Dar vă previn încă o dată că prin gara aceasta nu va mai trece niciodată nici un tren.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

N-are nici o importanţă.

CASIERUL.

Şi după părerea mea nici un tren n-o să mai treacă niciodată prin nici o altă gară.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

N-are nici o importanţă. *(către FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL).* Nu-i aşa, draga mea ?

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Da, n-are nici o importanţă.

CASIERUL.

Două bilete până unde ?

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL *(către FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL).*

Unde mergem, draga mea ?

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Cât mai departe posibil.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL. *(către CASIER).*

Mergem departe. Cât mai departe posibil. Daţi-ne biletele cele mai scumpe, în felul

acesta vom fi siguri că e destinaţia cea mai îndepărtată cu putinţă.

CASIERUL.

Eu nu vând bilete pentru străinătate. Dacă doriţi bilete cu destinaţie în străinătate adresaţi-vă la ghişeul de alături.

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Alături e închis.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Alături e închis.

CASIERUL

(intră într-un fel de excitaţie nervoasă).

Eu nu ştiu care bilet duce cât mai departe posibil. Trebuie să-mi precizaţi un nume de oraş, de localitate... Şi eu aş vrea să pot pleca cât mai departe posibil. Dar eu nu ştiu unde se găseşte, în ţara asta, locul care este cel mai departe posibil. Nu există nici un loc care să fie cel mai departe posibil în ţara asta... Nu mai există nimic... S-a terminat ! Asta e staţia terminus ! *(închide ghişeul).* Şi încetaţi odată. Căraţi-vă !

(Pauză. BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL şi FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL aşteaptă câteva secunde).

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL

(loveşte uşor cu un deget în ghişeu).

Domnu'...

CASIERUL.

S-a închis.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Domnu', nu vă supăraţi...

CASIERUL.

Nu bateţi că oricum nu mai deschid niciodată. S-a terminat. Toate ghişeele sunt închise în gara asta, înţelegeţi ? Nu mai sunt trenuri, nu mai sunt ghişee, nu mai sunt bilete, nu mai sunt destinaţii... Lăsaţi-mă în plata domnului !

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL *(către FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL).*

Ce facem ?

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Cred... că simt nevoia să te părăsesc, Roger.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Da... Bineînţeles...

FEMEIA CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Cred... că simt nevoia să plec singură... La revedere.

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

Şi dacă cumva...

(Femeia pleacă).

BĂRBATUL CARE VREA SĂ PLECE CU TRENUL.

(rămas singur, pentru sine însuşi).

La revedere... *(se învârte prin faţa ghişeului).* La revedere... *(loveşte din nou în ghişeu).* La revedere... *(nimeni nu răspunde).* În orice caz, eram pregătit. Şi în orice caz niciodată n-am crezut în nimic !

(Urletul unei locomotive nebune care goneşte spre oraş. Poate că şi bufnitura infernală a impactului, locomotiva nebună dă buzna în gara centrală total pustie.
Timpul care trece).

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

SCENA 6

*(În bar. **PATROANA** priveşte în gol, **STRĂINUL** stă sprijinit cu coatele de tejgheaua barului, **PAPARAZZO 2** tocmai vorbeşte la telefonul barului. Interiorul este luminat de flăcările unui incendiu declanşat undeva nu departe în cartier, poate de partea cealaltă a străzii.*

E trecut de miezul nopţii, orologiul din bar poate arăta ora 0 şi 30 de minute).

PAPARAZZO 2 *(la telefon).*
Şi dacă se dovedeşte că e adevărat ?

VOCEA ŞEFULUI.
Doar n-ai înnebunit şi tu ? Deşi nu m-ar mira.

PAPARAZZO 2.
Am văzut cu ochii mei un câine care s-a sinucis în faţa mea privindu-mă în ochi.

VOCEA ŞEFULUI.
Ei şi ?

STRĂINUL *(pentru sine).*
Shit.

PAPARAZZO 2.
Au înnebunit trenurile, o locomotivă scăpată de sub control a intrat ca în brânză în holul gării centrale, paf ! Sub ochii mei.

VOCEA ŞEFULUI.
A, asta-mi place. Ai făcut ceva poze ?

PAPARAZZO 2.
Da, şefu'.

VOCEA ŞEFULUI.
Au fost ceva morţi ?

PAPARAZZO 2.
Nu, gara era pustie.

STRĂINUL *(pentru sine).*
Shit.

VOCEA ŞEFULUI.

Pustie ? Păi de ce era pustie ? Gara centrală nu e niciodată pustie.

PAPARAZZO 2.

Şi totuşi uite că era pustie. D-aia îţi spun, şefu', că poate că e adevărat.

VOCEA ŞEFULUI.

Nu poate să fie adevărat, pricepi ? E operă de manipulare, e o chestie publicitară sau ceva de genul ăsta. Nu te lăsa păcălit.

PAPARAZZO 2.

Şi de ce adică n-ar fi adevărat ?

VOCEA ŞEFULUI.

Pentru că ceea ce zic ei că s-a întâmplat nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, d-aia.

PAPARAZZO 2.

Şefu', unde mă uit văd oameni pe care îi lasă nervii. Uite, peste drum o familie întreagă compusă din tată, mamă, bunică şi trei plozi între 5 şi 12 ani şi-a dat foc la papetărie. Au început să scoată în stradă tot ce e inflamabil, dau foc şi râd în draci. Cineva a chemat pompierii dar nu mai există serviciu de pompieri. S-ar părea că pompierii au făcut şi ei o depresiune nervoasă...

VOCEA ŞEFULUI.

Spui nişte prostii mai mari decât tine.

STRĂINUL *(către PATROANA).*

One more beer, please.

PATROANA.

Lasă-mă dracului în pace.

PAPARAZZO 2.

Şi s-ar părea deasemenea că un gardian nebun a deschis porţile închisorii... În orice caz, am văzut tot felul de tipi bizari care umblă de colo-colo prin oraş...

VOCEA ŞEFULUI.

Hai, ajunge. Du-te la Mario că te aşteaptă. Fiţi atenţi în primul rând să nu rataţi momentul când se va inflama cheful la japiţa aia.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

PAPARAZZO 2.
E adevărat că vine şi Marlon Brando ?

VOCEA ŞEFULUI.
Da. Hai, bagă gaz. Şi nu uita să-i duci câteva sticle de bere lui Mario.

(La celălalt capăt al firului ŞEFUL închide. PAPARAZZO 2 se întoarce către STRĂIN).

PAPARAZZO 2.
Sunteţi străin ?

STRĂINUL.
Shit.

PAPARAZZO 2.
Turist ?

STRĂINUL.
Shit.

PAPARAZZO 2.
E sfârşitul lumii, sunteţi la curent ?

STRĂINUL.
Shit.

PAPARAZZO 2.
Asta-i tot ce aveţi de spus ?

STRĂINUL.
Yes.

PAPARAZZO 2.
Căcat.

STRĂINUL.
Shit.

PAPARAZZO 2.
Căcat.

STRĂINUL.
Căcat.

PAPARAZZO 2.
Shit.

STRĂINUL.
Shit, căcat.

PAPARAZZO 2.
Bravo ! *It's OK.* Suntem prieteni.

STRĂINUL.

OK. Shit. Căcat.

PAPARAZZO 2.

De o mie de ori căcat. Toţi s-au ţicnit.

PATROANA.

Hai, gata, lăsaţi-mă dracului în zeama mea.

STRĂINUL.

Crazy. They are all crazy. Shit.

PAPARAZZO 2 *(către PATROANA).*

Două sticle de bere, vă rog.

PATROANA.

Nu mai e bere, s-a terminat cu berea.

PAPARAZZO 2 *(către STRĂIN).*

Îmi pare rău. Nu mai e bere.

STRĂINUL.

Shit ! I want a beer !

PATROANA.

Valea, duceţi-vă învârtindu-vă !

PAPARAZZO 2 *(către STRĂIN).*

American ?

STRĂINUL.

No.

PAPARAZZO 2.

Englez ?

STRĂINUL.

No.

PAPARAZZO 2.

Australia ? Australian ?

STRĂINUL.

No.

PAPARAZZO 2.

Chiar aşa ? De niciunde ? Din ce ţară veniţi ? *Which country ?*

STRĂINUL.

Shit country.

PAPARAZZO 2.

A, da. *OK*, am înţeles.

STRĂINUL.

OK.

PAPARAZZO 2.

Hai că-ţi ofer o bere, *shit country. (trece în spatele tejghelei de unde scoate mai multe sticle de bere.* ***PATROANA*** *rămâne imobilă, în lumea ei, cu privirile pierdute în gol. Desface două sticle şi una i-o întinde* ***STRĂINULUI****).* Ţine ! Noroc !

STRĂINUL.

Shit ! Cheers !

PAPARAZZO 2.

Căcat şi sănătate !

STRĂINUL *(cu accent străin).*

Trăiască mortul !

PATROANA.

S-a terminat ! S-a golit ! Nu mai e nimic.

PAPARAZZO 2 *(pregătind un sandwich).*

Are dreptate. Toţi suntem în căcat.

STRĂINUL.

Shit !

PAPARAZZO 2.

Toţi suntem băgaţi în *shit, yes.*

(Iese cu două sticle de bere şi sandwich-ul. Întuneric. Muzică "country". Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

Scena 7

(PAPARAZZO 1 vorbeşte la telefon cu ŞEFUL. Concomitent, el trece de la un aparat de fotografiat la altul şi priveşte prin teleobiective.
Cu puţin înainte de ora unu dimineaţa).

PAPARAZZO 1.
Zece sau unsprezece, şefu'... opt gorobeţi şi vreo trei fete... Au fost şi unii care au venit în trecere şi după ce au trecut au plecat imediat...

VOCEA ŞEFULUI.
Şi diva ? Pariez că-i dezamăgită rău...

PAPARAZZO 1.
Habar n-am. După cum o văd pare că i se rupe, da, i se rupe... Au tot sunat-o între timp unii, alţii, da' acum nu mai răspunde, şi-a aruncat mobilul în cupa cu *punch*... Şi le-a dat drumul şi la chelneri... şi la subrete şi la gorile... Ăştia nu-s oameni, şefu', au aruncat jumătate din haleală în piscină...

VOCEA ŞEFULUI.
A, asta-i o imagine frumoasă. Ai luat-o ? Asta o vreau.

PAPARAZZO 1.
V-am luat-o, şefu'.... O s-o aveţi. Dac-aţi vedea cum plutesc sticlele de şampanie Cordon Bleu în piscină... Şi caviarul pe care l-au dat la peşti... Ia te uită, e unul care aleargă pe mese.

VOCEA ŞEFULUI.
Cine-i ?

PAPARAZZO 1.
Nu ştiu, şefu'. A decupat mistreţul, a umplut farfuriile şi acum se plimbă pe masă călcând în farfurii. Dar nu-l cunosc.

VOCEA ŞEFULUI.
Ia-l, totuşi.

(PAPARAZZO 1 face câteva fotografii).

Matei Vişniec
P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

PAPARAZZO 1.

Nu mai înţeleg nimic, şefu'... Au înnebunit cu toţii.

VOCEA ŞEFULUI.

Probabil că povestea asta cu soarele i-a dat gata. Sunt mai mult ca sigur.

PAPARAZZO 1.

Care poveste cu soarele ?

VOCEA ŞEFULUI.

O tâmpenie, s-ar părea că a avut loc o explozie cosmică.

PAPARAZZO 1.

O explozie... cum ? Iar au pus bombe ?

VOCEA ŞEFULUI.

Nu, n-au pus nimic. Nu e nimic serios. Numai că unii au luat-o de bună şi au început să se sperie.

PAPARAZZO 1.

În orice caz, tipa o ţine într-o băută şi pe deasupra mai şi smiorcăie ca o pisică fiartă.

VOCEA ŞEFULUI.

Ia-o, ia-o !

PAPARAZZO 1.

E de-o frumuseţe rară, şefu'... mai ales când dă apă la pisici.

VOCEA ŞEFULUI.

Ia-o ! Ia-o, ia-o ! Mai ia-o !

(PAPARAZZO 1 mai face o serie de fotografii).

PAPARAZZO 1.

Cred că în acest moment e beată criţă. Ia te uită, tipul care s-a plimbat prin farfurii s-a aruncat în piscină. *(mai face câteva fotografii).* S-ar părea că flautistul s-a plictisit şi se cară.

VOCEA ŞEFULUI.

Şi celălalt, tipul cu violoncelul ?

PAPARAZZO 1.

Ăsta zace în continuare fără cunoştinţă. Incredibil, e ţăcăneală mare, şefu', unul s-a urcat pe acoperiş.

VOCEA ŞEFULUI.
Cine-i ?

PAPARAZZO 1.
Seamănă puţin cu tipu' ăla... cum dracu' îl cheamă... ăla care a jucat în... cum dracu' se cheamă filmul ăla ? *(febrilitate maximă).* A-nceput să se dezbrace, şefu' ! Chiar se dezbracă ! Se dezbracă pe acoperiş ! Dumnezeule, tipu' e total nebun. *(serie continuă de fotografii).* O, nu-i adevărat !

VOCEA ŞEFULUI.
Ce ? Ce ?

PAPARAZZO 1.
Una din tipe, grasa, trage cu pistolul după el.

VOCEA ŞEFULUI.
Nu-i adevărat !

PAPARAZZO 1.
Ba da.

VOCEA ŞEFULUI.
Şi el ?

(Se aud împuşcături).

PAPARAZZO 1.
El s-ar părea că nu aude nimic. De altfel are şi *walkman*-ul pe urechi...

VOCEA ŞEFULUI.
Nu rata scena asta ! Nu rata nimic ! Mai ales dacă-l împuşcă. L-a nimerit ? A nimerit pe cineva ?

PAPARAZZO 1.
Nu şefu', că trage prost. *(panicat).* Draci ! Mii de draci !

VOCEA ŞEFULUI.
Ce ?

PAPARAZZO 1.
Aparatu'. Nu mai am peliculă în aparat. Trebuie să pun peliculă.

VOCEA ŞEFULUI.
Păi grăbeşte-te.

PAPARAZZO 1.

Da, şefu'. *(cu mişcări febrile pune peliculă în aparat).* Să vă reamintesc ce mi-aţi promis, şefu'...

VOCEA ŞEFULUI.

Ce ?

PAPARAZZO 1.

Un sandwich, şefu'. Mi-aţi spus că Daniel e prin zonă şi că-mi aduce. Zău, şefu', vreau şi eu o bere rece. Când văd ce cantitate de bere au putut vărsa ţicniţii ăştia pe peluză... Îmi vine să urlu... De altfel a mai rămas unu' care stropeşte florile cu ultimele sticle de bere...

VOCEA ŞEFULUI.

Haide, haide, ai pus drăcia aia de peliculă ?

PAPARAZZO 1.

Pus, şefu' ! *(reîncepe să facă fotografii).* Auuu... Aici e culmea ! *(râde).* Hai că asta e bună... Hai că e...

VOCEA ŞEFULUI.

Cine, ce ?

PAPARAZZO 1.

Se dă în bărci cu flautistul !

VOCEA ŞEFULUI.

Precis ? Unde ? Păi nu plecase flautistul ?

PAPARAZZO 1 *(fotografiază în continuare).*

Ba da, numai că a fugit după el în stradă şi acum se reglează cu flautistul în stradă.

VOCEA ŞEFULUI.

În stradă ? Mă, tu te-ai prostit !

PAPARAZZO 1.

Ba nu, şefu !

VOCEA ŞEFULUI.

Şi e goală ?

PAPARAZZO 1.

Nu, e doar desculţă... Hu-hu, Dumnezeule ! E rupere de nouri ce se-ntâmplă aici... E lată... E explozie

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

cosmică... *(fotografiază fără întrerupere).* Auziţi, şefu'... pentru că veni vorba... Explozia aia solară de care ziceaţi... *(fotografiază).* Dacă se dovedeşte că nu e adevărat... şi ieşim cu bine din ea... şi publicăm tot ce avem aici... *Mamma mia*, păi va fi dinamită... Dăm lovitura...

(Întuneric. Se aud alte împuşcături. Sau o altă modalitate de a marca trecerea timpului).

SCENA 8

(FEMEIA DESCULŢĂ îşi spală picioarele la cişmea. În apropiere – cabina telefonică. FEMEIA DESCULŢĂ poartă o rochie de seară elegantă, dar puţin pătată şi şifonată. FEMEIA DESCULŢĂ pare obosită, avem impresia că rătăceşte ca o fantomă prin oraş. Atenţia femeii este atrasă de sticla de şampanie abandonată de OMUL CU CUTIA DE FLAUT. Ea culege sticla de pe jos şi bea o gură.
Telefonul sună în cabina telefonică. FEMEIA DESCULŢĂ priveşte în jur, aşteaptă câteva zeci de secunde, după aceea intră în cabină şi ridică receptorul.
Înainte de ora două dimineaţa).

FEMEIA DESCULŢĂ.
Alo...

VOCEA.
Bună seara.

FEMEIA DESCULŢĂ.
Bună seara.

VOCEA.
Mulţumesc că aţi răspuns. Dac-aţi şti ce bine-mi face să vă aud vocea.

FEMEIA DESCULŢĂ.
Dar... Cu cine vreţi să vorbiţi ?

VOCEA.
Cu dumneavoastră. Dacă nu vă e greu să mă ascultaţi puţin.

FEMEIA DESCULŢĂ.
Da, numai că... Aţi sunat într-o cabină telefonică !

VOCEA.
Da, ştiu. E cabina telefonică de lângă parc.

FEMEIA DESCULŢĂ.
A, nu. Nu există nici un parc pe aici. Aici e o staţie de autobuz.

VOCEA.
Ia te uită ! Bizar ! Şi totuşi mi s-a spus că e un parc pe acolo, cu lac şi cu raţe.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

FEMEIA DESCULŢĂ.

Îmi pare rău, domnule, nu e nici o urmă de parc pe aici, şi nici de lac şi nici de raţe. Poate că doriţi să vorbiţi cu şoferul autobuzului ?

VOCEA.

Nu. E cumva acolo ?

FEMEIA DESCULŢĂ.

Nu. Dar cred că nu mai întârzie mult.

VOCEA.

Bine, păi până când vine dacă îmi permiteţi v-aş pune câteva întrebări.

FEMEIA DESCULŢĂ.

Mie ?

VOCEA.

Da, doamnă. Ştiţi, eu sunt orb.

FEMEIA DESCULŢĂ.

A...

VOCEA.

Şi trăiesc singur. De ani de zile, singur. De ani şi ani de zile. N-am familie, n-am prieteni. Singura mea legătură cu lumea exterioară este telefonul. Şi cum nu cunosc pe nimeni, sun la întâmplare. Uneori cad peste oameni grăbiţi, furioşi, agasaţi, care se simt escrocaţi pentru că le cer un minut din viaţa lor. Dar deseori pic peste persoane amabile, ca dumneavoastră. În felul acesta iau pulsul lumii... ca să vezi ! Înţelegeţi ?

FEMEIA DESCULŢĂ.

Da.

VOCEA.

Chiar dacă oamenii refuză să mă asculte sau să-mi răspundă, faptul că am avut un minim contact cu ei mă linişteşte, ştiu că lumea există, că pământul se învârte în continuare, că viaţa continuă...

FEMEIA DESCULŢĂ.

Domnule, vine autobuzul...

VOCEA.

A, nu !

FEMEIA DESCULŢĂ.

Din păcate... Îmi pare rău... Sunt obligată să plec.

VOCEA.

Domnişoară, domnişoară ! O ultimă întrebare ! Cum e cerul în momentul acesta ? E înstelat ?

FEMEIA DESCULŢĂ.

Da...

VOCEA.

E senin ? Total senin ? Nici un fel de nor nicăieri ?

FEMEIA DESCULŢĂ.

Nu, dar nu mai e mult şi vin şi norii... La revedere, domnule !

VOCEA.

Domnişoară, domnişoară... Faceţi-mi o favoare, luaţi autobuzul următor.

FEMEIA DESCULŢĂ.

Nu pot. Şi în orice caz sunteţi complet nebun. La revedere, domnule.

(FEMEIA DESCULŢĂ închide telefonul, iese din cabină dar rămâne în apropierea ei. După câteva zeci de secunde, telefonul sună din nou. FEMEIA DESCULŢĂ ridică receptorul).

VOCEA.

Alo ? Tot eu sunt.

(FEMEIA DESCULŢĂ nu răspunde).

VOCEA.

Alo ? Sunteţi tot dumneavoastră, domnişoară ? Mă auziţi ?

(FEMEIA DESCULŢĂ nu răspunde).

VOCEA.

V-am sunat din nou pentru că... hm, e ciudat, dar am avut un fel de intuiţie... Mi-am spus că poate sunteţi încă acolo... Şi sunteţi încă acolo, fără îndoială. Şi mă auziţi dar nu vreţi să-mi răspundeţi. Dar

Matei Vişniec

PAPARAZZI
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

nu-i nimic. În orice caz, să ştiţi că sunt foarte fericit că pot să vă vorbesc. Efectiv, foarte fericit. Să vă vorbesc şi să ştiu că aţi decis totuşi să luaţi autobuzul următor... Domnişoară, cerul nu e de loc înstelat, nu-i aşa ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Nu.

VOCEA.
E mai degrabă întunecat în acest moment, nu ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Da.

VOCEA.
E acoperit de nori negri, nu ? Ce culoare au norii ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Gri.

VOCEA.
Şi autobuzul de ce culoare a fost ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Roşu.

VOCEA.
Sunteţi singură acolo în staţie ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Da.

VOCEA.
Şi strada ? E cu dublu sens ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Da.

VOCEA.
Câte benzi de circulaţie în fiecare sens ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Două.

VOCEA.
Cu refugiu pe mijloc ?

FEMEIA DESCULŢĂ.
Da.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

VOCEA.

Şi de partea cealaltă a străzii ce se vede ?

FEMEIA DESCULŢĂ.

Câmpia.

VOCEA.

Nu vedeţi din întâmplare nici un arbore, nicăieri ?

FEMEIA DESCULŢĂ.

Nu. Câmpia e pustie până la linia orizontului.

VOCEA.

Mulţumesc, domnişoară. Cred că aţi făcut destul pentru mine.

FEMEIA DESCULŢĂ.

Mă bucur.

*(La celălalt capăt al firului personajul închide telefonul. **FEMEIA DESCULŢĂ** închide şi ea telefonul câteva secunde mai târziu. Apoi rămâne în aşteptare în preajma cabinei telefonice. După câteva secunde mai ia o gură din sticla de şampanie şi pleacă. În depărtare, poate într-o altă cabină telefonică, un telefon sună. Timpul trece).*

SCENA 9

*(Încăperea este luminată de ecranul unui televizor aprins. **ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE** este aşezat într-un fotoliu în faţa televizorului care-i luminează faţa. **OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ** intră pe furiş în cameră şi rămâne multă vreme nemişcat în spatele **ORBULUI CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE**, privind şi el la televizor.*
Cu puţin înainte de ora trei dimineaţa. În încăpere, pe unul din pereţi – un ceas cu cuc.
***ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE** cu telecomanda tocmai s-a fixat pe un canal de ştiri).*

O VOCE DE REPORTER CARE TRANSMITE ÎN DIRECT.
...debordaţi, acesta e cuvântul... Pur şi simplu debordaţi, ambuteiajele sunt enorme, s-ar părea că şi la frontiere vameşii sunt total debordaţi, nimeni n-a închis un ochi noaptea asta, unele magazine au fost jefuite...

*(**ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR** apasă pe telecomandă şi schimbă canalul).*

VOCEA UNUI PREZENTATOR.
...le reamintim telespectatorilor noştri că lucraţi la Observatorul astronomic de la Geneva. Deci, domnule profesor Pandolfi, s-ar părea ca suntem pe cale să trăim, aproape în direct, un incredibil fenomen cosmic.

VOCEA PROFESORULUI PANDOLFI.
Da, este vorba de o implozie solară care a început acum câteva ore, deci extrem de recent...

VOCEA PREZENTATORULUI.
Ca sa fim mai precişi, ce înţelegeţi prin implozie solară ? Vreţi să spuneţi că soarele nu va mai fi niciodată cum a fost înainte ?

VOCEA PROFESORULUI PANDOLFI.
De fapt, este foarte dificil să apreciem acum consecinţele acestui fenomen care

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

a început să se producă de altfel în lanţ în galaxia noastră din cauza unui fel de agent declanşator venit, s-ar părea, din exterior...

VOCEA PREZENTATORULUI.
L-am putea compara oarecum cu un virus informatic ?

VOCEA PROFESORULUI PANDOLFI.
Dacă vreţi...

VOCEA PREZENTATORULUI.
Dar ce se va întâmpla în mod concret cu soarele ?

VOCEA PROFESORULUI PANDOLFI.
În principiu, după o implozie, există riscul ca steaua respectivă, în cazul nostru soarele, să-şi păstreze masa dar să-şi piardă volumul. Pentru că este vorba de fapt de o prăbuşire a materiei în ea însăşi, un fel resorbţie incredibilă... O stea care suferă o implozie este ca un fel de gaură neagră care îşi absoarbe brusc propria sa energie.

VOCEA PREZENTATORULUI.
Domnule Profesor, fiţi mai concret. În acest moment soarele mai există sau am tras obloanele ?

VOCEA PROFESORULUI PANDOLFI.
Există dar diametrul său se micşorează cu o viteză uluitoare. Ceea ce înseamnă, dacă măsurătorile noastre se vor dovedi exacte, că va sfârşi prin a avea diametrul unui oraş de provincie, în orice caz nu mai mare decât un mare oraş de provincie.

VOCEA PREZENTATORULUI.

Deci, mâine dimineaţă îl mai vedem sau nu ?

VOCEA PROFESORULUI PANDOLFI.

După părerea mea, nu.

(ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR apasă pe telecomandă şi schimbă canalul).

O ALTĂ VOCE DE JURNALIST.

...30 30. Repet numărul: 43 43 30 30. Al patrulea număr de telefon : 44 44 30 30. Repet : 45 45 30 30. Al cincilea număr de telefon : 45 45 30 30. Puteţi deasemenea să apelaţi la Internet...

(ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR apasă pe telecomandă şi schimbă canalul).

VOCEA PROFESORULUI PANDOLFI.

...eu personal nu cred... În primul rând că nu avem de-a face cu un nou big-bang... Şi în orice caz, o galaxie nu funcţionează ca o reţea electrică naţională, deci nu putem vorbi de o pană...

(ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR apasă pe telecomandă şi schimbă canalul).

VOCEA UNUI ÎNALT FUNCŢIONAR.

Nu intraţi în panică... Este vorba de o perturbare... Municipalitatea vă cere să economisiţi energia şi să nu vă lăsaţi cuprinşi de panică... Nu uitaţi că suntem fiinţe civilizate, rămâneţi închişi în locuinţele dumneavoastră, nu ieşiţi pe străzi... Nu uitaţi că suntem fiinţe omeneşti, nu uitaţi că avem o conştiinţă, economisiţi apa şi electricitatea... Demnitatea înainte de toate, nu trebuie uitat o clipă că avem responsabilităţi...

(ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR apasă pe telecomandă şi schimbă canalul).

VOCEA UNUI JURNALIST EXCITAT.

...niciodată, niciodată... Un motiv în plus ca să vă invităm să urmăriţi împreună cu noi, în direct pe canalul nostru, sfârşitul lumii... Nu uitaţi deci, toate informaţiile importante pe canalul nostru, în direct, până în ultima clipă, rămâneţi pe post...

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

(tuşeşte) ...sfârşitul lumii în direct. *(se întoarce spre un personaj care se zbate ca să iasă de pe platou, strigând).* Domnule Preşedinte, o întrebare vă rog, o ultimă întrebare...

(OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ izbucneşte în râs).

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE *(opreşte sunetul).*
E cineva aici ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ *(în şoaptă).*
Credeţi că e adevărat ?

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Cine e ? Cine sunteţi ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Eu...

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Eu... cine ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Locuiesc peste drum...

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Peste drum... unde ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Sunt, oarecum, cum să zic, vecinul dumneavoastră... Locuiesc pe trotuarul din faţă... Sunt deja vreo zece ani... Eu pe dumneavoastră vă cunosc bine, domnule. Vă văd aproape în fiecare zi.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Nu aveţi cumva şi un câine ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da, numai că m-a părăsit.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Când ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
După explozie. *(îşi şterge o lacrimă)* Credeţi că o fi adevărat ? Eu unul cred că e adevărat. Era şi cazul să ne cadă explozia pe cap, nu credeţi ?

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Nu ştiu ce să zic.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Toate astea, domnule, vă spun eu, se întâmplă pentru că omul şi-a pierdut credinţa... Pentru că l-am trădat pe Dumnezeu... pentru că nu-l mai iubim pe Dumnezeu...

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Cum aţi intrat în apartament ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Gata, s-a terminat cu noi, s-a golit timpul. Nu mai e nimic de făcut. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm. Să aşteptăm şi să ne rugăm.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Totuşi, cum aţi intrat în apartament ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Păi am încă un dublu de la cheia pe care mama dumneavoastră a pierdut-o acum câţiva ani. E de necrezut cum poate să treacă timpul...

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Deci dumneavoastră aţi făcut un duş la mine anul trecut ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Vreţi ceva de băut ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da...

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
E o sticlă de coniac în dulap, acolo...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ *(se duce să caute sticla).*
Ştiu...

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Iar paharele...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Nu vă deranjaţi, staţi nemişcat, ştiu unde sunt... *(se duce la bucătărie şi revine cu două pahare).* Dar drama cea mare, dacă vreţi să ştiţi, după părerea mea... este că nici Dumnezeu nu ne mai iubeşte... *(umple pahare).* Iar acum e prea târziu.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Sunteţi credincios ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Acum vreo doi ani, tot dumneavoastră mi-aţi şterpelit o furculiţă şi o lingură de argint ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da, domnule, eu sunt acela. Eram într-un moment de disperare şi...

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Dar cu flaconul de Chanel... ce Dumnezeu aţi făcut cu flaconul de Chanel ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

N-o să mă credeţi... L-am făcut cadou.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.

Cui ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Doamnei Morand, portăreasa.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.

Aha !

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Păi... Întotdeauna a fost atât de amabilă cu mine... Şi atunci mi-am zis, ia te uită, oricum mămica dumneavoastră era decedată... şi atunci v-am subtilizat Chanelul... pentru că, cum tot era... Mi-am spus că Dumnezeu n-o să se supere prea tare.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.

Veniţi mai aproape de mine... Staţi aici... Şi mama era foarte credincioasă, ca dumneavoastră.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Da, ştiu.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.

Când ieşea la piaţă se întâmpla să stea de vorbă cu dumneavoastră ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Da... Şi din când în când îmi aducea resturile de la masă, pentru câine.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.

Păi... mai bine bem... Sănătate !

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

În sănătatea dumneavoastră !

(Cei doi beau în tăcere).

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Cutia cu micile balerine mecanice, o mai aveţi ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Nu, am vândut-o unui anticar.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Şi sfeşnicul ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Vândut şi sfeşnicul.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Şi medalionul din chihlimbar ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
A, medalionul îl mai am. Când l-am şterpelit nu ştiam că înăuntru era lipită poza mamei dumneavoastră... Şi când l-am deschis şi am văzut că înăuntru era lipită poza mamei dumneavoastră mi-am spus, ia te uită, Mimil, nu e bine ce faci, trebuie să-i înapoiezi domnului Bessou medalionul. Şi atunci nu l-am vândut, l-am ţinut.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
E adevărat ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da. Poftim. Vi-l înapoiez.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.
Ah, ce plăcere îmi face să-l ating.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Ştiam că ţineţi mult la el.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.

Mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc din inimă. Vă sunt cu adevărat recunoscător. Poate vreţi să faceţi un duş ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Da. N-ar strica.

ORBUL CARE STĂ LA TELEVIZOR ŞI SCHIMBĂ CANALELE.

Păi... simţiţi-vă ca acasă.

(Întuneric. Se aude sunetul unui televizor aprins dar care nu captează nici un canal. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

SCENA 10

(OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL loveşte cu picioarele într-un sac în interiorul căruia ghicim o formă umană. În apropiere – un automat de distribuit băuturi.
Cu puţin înainte de ora patru dimineaţa).

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Linişte ! Linişte ! Am zis linişte !

(Victima geme).

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL *(mai loveşte de câteva ori).*
Nu vrei să taci, da ? Nu vrei să taci, fir-ai al dracului ! Taci sau nu taci ?

(Victima geme).

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL *(loveşte în continuare).*
Ajunge ! Ajunge, fir-ai al dracului ! Ori taci ori te ia dracu' ! Gura !

(Victima tace. OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL îşi şterge sudoarea de pe frunte. Victima reîncepe să geamă).

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Ce dracu'... *(loveşte din nou).* Te fac eu să taci ! Draci mănânci, auzi ? Te fac eu să taci imediat ! *(loveşte).* Din acest moment, taci ! *(loveşte).* Din acest moment am zis ! Stop ! Stop ! Stop ! Bestie ce eşti... Ah, mă doare capul !

(Între timp, OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE intră şi introduce o monedă în automatul de băuturi care îi "scuipă" o cutie de Coca-Cola. Personajul o deschide, bea, priveşte scena. După o vreme).

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Domnule, pot să vă povestesc o poveste legată de naştere ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.
Nu ştiu... Efectiv, nu ştiu ! Tot ce ştiu este că povestea asta se va termina prost.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

(Victima geme).

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Dar calmaţi-vă, zău aşa, pentru Dumnezeu... O să treziţi toată strada.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL *(disperat, aproape plângând, se aşează pe corpul băgat în sac).*

Nu mai ştiu... M-au făcut să-mi pierd minţile.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Ştiţi, eu mi-am pus foarte des întrebarea... ce este de fapt naşterea ? Ei bine, naşterea este înainte de toate un strigăt. Un strigăt care te propulsează în mod brutal dintr-o lume în alta. În câteva secunde treci dintr-o stare în alta. Dintr-o stare sufletească în alta. Dintr-o viaţă în alta.

(Victima geme).

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Îl auziţi ? Nu tace. Nu vrea să tacă şi gata ! Ăsta n-o să tacă niciodată.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Şi apoi ? Apoi... Începe angoasa... stresul... neputinţa... timpul... aşteptarea... Repetarea obsedantă a anumitor gesturi. A anumitor cuvinte. A anumitor senzaţii. Care te hăituiesc la infinit. Pentru că apoi trăieşti la infinit sub semnul durerii.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

OK, OK, am înţeles. Vreţi să loviţi şi dumneavoastră, nu-i aşa ? Haideţi, loviţi ! Loviţi că o să vă calmeze. Loviţi !

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

(lovind).

Da, este vorba de durerea pe care ţi-a inoculat-o expulzarea din pântecele mamei tale. *(loveşte).* O expulzare pe care o numim naştere. *(loveşte).* Şi la care nu te aşteptai. Şi pe care n-ai dorit-o. *(loveşte).* Şi pe care n-ai acceptat-o. Şi care ţi-a rănit toată fiinţa...

(Intră BĂTRÂNA CU BUSOLA).

BĂTRÂNA CU BUSOLA.

A, tot voi ! Tot peste voi dau ! M-am săturat !

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Doamnă, geme în continuare. Este incredibil.

BĂTRÂNA CU BUSOLA.

Are cinci ore de întârziere ! Cinci ore de întârziere ! Totul s-a dus dracului ! S-a terminat, sfârşitul, asta e !

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Cinci ore ? Adineaori mi s-a spus că avea doar trei...

BĂTRÂNA CU BUSOLA.

Da, adineaori avea doar trei şi acum are cinci.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL

(lovind în omul din sac).

Cinci ore de întârziere ! Ai auzit, nenorocitule ? Cinci ore ! Cinci ! Ai auzit ce-a spus doamna ?

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

(disperat).

A, nu, nu... Aşa nu merge... *(plecând)* Nici măcar nu mă ascultaţi... ce dracu'...

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

BĂTRÂNA CU BUSOLA *(fuge după OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE).*

Am văzut că mai era deschisă o cafenea la capătul străzii...

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Care stradă ?

BĂTRÂNA CU BUSOLA.

Care stradă ! O stradă... Strada asta, strada aia... nu mai ştiu... *(către OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL, arătând spre omul din sac).* Da' văd că nu mai răspunde.

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Nu, nu face decât să geamă tot timpul.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE *(îndepărtându-se).*

Cel mai cumplit este atunci când îţi rămâne gravată în memorie viaţa de dinainte. De dinaintea naşterii tale...

BĂTRÂNA CU BUSOLA. *(se apleacă asupra omului legat în sac).*

Răspundeţi, domnule. Vă vorbeşte o femeie în vârstă. Busola nu mi-a arată nimic. Acum nu face decât să se învârtă continuu... *(tăcere, către OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL).* I-aţi pus cumva un căluş la gură înainte de a-l băga înăuntru ?

OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL.

Doamnă, terminaţi cu întrebările dumneavoastră prosteşti. Vă rog frumos. Da ?

(Un telefon mobil sună din sacul în care se află victima. Parcă exasperat de acest apel, OMUL CU CUTIA DE VIOLONCEL pleacă alergând, ca un nebun).

BĂTRÂNA CU BUSOLA.

Păi... staţi... Unde plecaţi... Alo ? Ce naiba... Unde sună ? *(către omul legat în sac).* La dumneavoastră sună ?... *(omul legat în sac geme).* Nu poate fi decât la dumneavoastră.... Hei, aveţi cumva un telefon mobil la dumneavoastră ? *(oripilată).* Ia te uită, l-au legat cu tot cu telefonul mobil... Asta-i culmea ! Este culmea culmilor !

(Trece FUNCŢIONARUL DE LA MUNICIPALITATE).

FUNCŢIONARUL DE LA MUNICIPALITATE. *(traversează scena ca o fantomă vorbind într-o porta-voce).*

Cinci ore şi cincisprezece minute de întârziere... Nu se poate face nimic... Deci, sunteţi rugaţi să nu vă panicaţi. Municipalitatea vă sfătuieşte să rămâneţi închişi în casă, dar de fapt nu sunteţi obligaţi. Tot ce dorim este să vă reamintim că trebuie să aşteptaţi cu demnitate. Este important să aşteptăm cu demnitate. Nu uitaţi că sunteţi fiinţe umane. Trebuie aşteptat cu demnitate, chiar dacă aşteptăm o nenorocire. Chiar dacă este vorba de un sfârşit. Chiar dacă este vorba de noaptea eternă. Esenţialul este să aşteptăm cu demnitate.

BĂTRÂNA CU BUSOLA.

Domnule, domnule... Domnule, nu vă supăraţi, e cineva aici care nu poate răspunde la telefon... Se pare că e legat... Ce să fac ? Nu pot să răspund în locul lui... Şi sună tot timpul... *(pentru sine).* Doamne, ce proastă sunt, ce treabă am eu aici ? *(către* FUNCŢIONARUL DE LA MUNICIPALITATE*)* Domnule, sunteţi surd ?

FUNCŢIONARUL DE LA MUNICIPALITATE *(iese din scenă, dar se mai aud o vreme cuvintele sale amplificate de porta-voce).*

Demnitatea înainte de toate ! Sunteţi rugaţi să nu intraţi în panică şi să vă păstraţi demnitatea... Noi nu suntem animale... Noi nu suntem dobitoace... Noi nu suntem bolnavi mintal... Noi nu suntem mongoloizi... Noi nu suntem

avortoni... Noi suntem fiinţe omeneşti demne...

(Telefonul mobil aparţinând omului băgat în sac sună în continuare. Se aud în depărtare câteva bufnituri surde, care acoperă vocea FUNCŢIONARULUI DE LA MUNICIPALITATE*. BĂTRÂNA CU BUSOLA fuge în direcţia zgomotelor).*

BĂTRÂNA CU BUSOLA.

Domnule ! Domnule ! Este vreun magazin deschis pe aici prin cartier ? Domnu'... Unde sunteţi ?

(Telefonul mobil al omului băgat încetează să mai sune.

PAPARAZZO 2 intră ducând cu el câteva sticle de bere şi un sandwich. Îşi scoate telefonul mobil şi formează un număr).

PAPARAZZO 2.

Salut, şefu' ! Eu sunt.

VOCEA ŞEFULUI.

Unde eşti ?

PAPARAZZO 2.

Ascultă, şefu', am picat peste un tip băgat într-un sac care încasează tot timpul lovituri. Te interesează ?

VOCEA ŞEFULUI.

Personalitate politică ?

PAPARAZZO 2.

Habar n-am.

VOCEA ŞEFULUI.

E mort sau e viu ?

PAPARAZZO 2.

Nu e mort, nu pare mort... nu. Că geme din când în când... Cred că e legat, e împachetat bine...

VOCEA ŞEFULUI.

Da' de ce l-au băgat în sac ?

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

PAPARAZZO 2.

Nu ştiu. Tot ce ştiu e ce văd. Tipu' e în sac şi toată lumea care trece îi arde câte un picior, două... Tipul geme dar nu vorbeşte... Cred că are şi un căluş în gură...

VOCEA ŞEFULUI.

Păi, ce să zic...

PAPARAZZO 2.

Până acum au trecut cel puţin douăzeci de persoane, dintre care mai multe bătrânici, şi i-au ars la picioare de nu s-a văzut...

VOCEA ŞEFULUI.

Şi el ?

PAPARAZZO 2.

Păi ţi-am zis, el nu face nimic, se zbate din când în când şi geme. Asta-i tot. Te interesează, şefu' ? Am făcut câteva poze dar nu ştiu dacă să mai stau...

VOCEA ŞEFULUI.

Ar merita să-i mai faci nişte poze numai dacă îl omoară cumva... când or să-l omoare. Dar verifică întâi dacă e om politic sau nu.

PAPARAZZO 2.

Da, şefu'.

VOCEA ŞEFULUI.

Păi, bine... mă suni mai târziu.

PAPARAZZO 2.

Te sun mai târziu, şefu'.

(PAPARAZZO 2 închide telefonul mobil, priveşte în jurul său, se apropie de omul închis în sac, mai face o fotografie. Apoi îl scutură uşor pe omul închis în sac).

PAPARAZZO 2.

Domnu'...

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

PAPARAZZO 2.

Aţi fost cumva bătut ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

PAPARAZZO 2.

Pot să fac ceva pentru dumneavoastră ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

PAPARAZZO 2.

Nu vă supăraţi... domnule... Ştiţi, eu mă simt puţin jenat... Nu ştiu dacă mă înţelegeţi, dacă înţelegeţi exact ce vreau să spun...

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

PAPARAZZO 2.

Ce vreţi să spuneţi cu asta, "mmm" ? Nu înţeleg absolut nimic.

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

PAPARAZZO 2.

Ce dracu.... Ascultaţi-mă, dacă credeţi că pot să vă fiu de folos într-un fel sau altul, spuneţi de două ori "mmm".

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm... mmm...

PAPARAZZO 2.

A, e bine ! Bravo ! Vedeţi, se poate... Deci, dacă sunteţi încă în viaţă...

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

PAPARAZZO 2.

O clipă... Ascultaţi-mă bine... Deci, dacă înţeleg bine, sunteţi legat şi vi s-a pus şi un căluş în gură, nu-i aşa ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

PAPARAZZO 2.

Aşteptaţi, lăsaţi-mă întâi să vă pun întrebarea. *(scurtă pauză).* Mă auziţi ?

(scurtă pauză). Deci, dacă sunteţi legat, faceţi de trei ori "mmm".

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm, mmm, mmm.

PAPARAZZO 2.
Foarte bine. Ne înţelegem. Şi dacă aveţi un căluş în gură, faceţi de patru ori "mmm".

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm, mmm, mmm, mmm.

PAPARAZZO 2.
Bravo. OK. Am înţeles. Bine, ascultaţi... Aveţi asupra dumneavoastră vreun act de identitate ? Dacă da, spuneţi o dată "mmm", dacă nu, spuneţi de două ori "mmm".

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm... mmm...

PAPARAZZO 2.
Aha. Deci e mai degrabă nu... Buun... Încă o întrebare: vreţi cumva să chem poliţia ? Da sau nu ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm... mmm...

PAPARAZZO 2.
Sunteţi un asasin ? Un criminal ? Sau a fost vorba de o răfuială ? De asta v-au închis în sac ? Da sau nu ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm... mmm...

PAPARAZZO 2.
Vă e sete ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm.

PAPARAZZO 2.
Sunteţi de aici din oraş ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm... mmm...

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

PAPARAZZO 2.

Aha, sunteţi în trecere.

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm.

PAPARAZZO 2.

Bine, am înţeles. Ascultaţi-mă cu atenţie, domnule. Eu sunt jurnalist. Eu nu am dreptul să intervin în nici un fel niciodată, nicăieri. Eu nu fac decât să informez în mod obiectiv. Înţelegeţi ? Deci, dacă sunteţi de acord, eu vă scot căluşul de la gură pentru câteva secunde atât cât să-mi puteţi spune cum vă cheamă şi ce profesiune aveţi. Da ? Dar nimic mai mult, înţelegeţi ? Şi după aceea vă pun căluşul la loc pentru că eu nu am voie să ating nimic. Facem târgul ? Sunteţi de acord ? Dacă sunteţi de acord spuneţi de patru ori "mmm".

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm. Mmm. Mmm. Mmm.

PAPARAZZO 2.

Foarte bine. Atenţie... *(deschide sacul şi îi scoate căluşul OMULUI ÎNCHIS ÎN SAC).* Deci, încă o dată... Nimic altceva decât numele şi profesiunea... Atât şi nimic mai mult ! Ne-am înţeles ? Vă ascult !

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Profesorul Pandolfi de la Observatorul Astronomic de la Geneva.

PAPARAZZO 2.

Mulţumesc *(îi pune din nou căluşul OMULUI ÎNCHIS ÎN SAC).* Foarte bine...

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm... mmm... mmm...

(Telefonul mobil al OMULUI ÎNCHIS ÎN SAC sună din nou).

PAPARAZZO 2.

Ce sună ? E cumva mobilul dumneavoastră ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm.

PAPARAZZO 2.

Vreţi să răspund în locul dumneavoastră ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm.

(Telefonul sună în continuare).

PAPARAZZO 2.

Unde vă ţineţi mobilul ? E în buzunarul de la haină sau în buzunarul de la pantalon ? Spuneţi o dată "mmm" pentru haină sau de două ori "mmm" pentru pantalon.

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm.

PAPARAZZO 2.

Am înţeles. Care buzunar, dreptul sau stângul ? Spuneţi o dată "mmm" pentru stânga sau de două ori "mmm" pentru dreapta.

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm, mmm, mmm.

PAPARAZZO 2.

Ce-i asta ? Poate că nu m-aţi înţeles ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm.

PAPARAZZO 2.

Aveţi un al treilea buzunar la pantalon ? E buzunarul din spate ? Spuneţi de trei ori "mmm" dacă e vorba de buzunarul de la spate.

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm, mmm, mmm.

PAPARAZZO 2.

Am înţeles. Staţi aşa, nu mişcaţi, am să vă pipăi puţin... *(pipăie).* L-am găsit. L-am prins. *(scoate un briceag, taie o gaură în sac şi scoate mobilul OMULUI ÎNCHIS ÎN SAC).* Alo ?

VOCEA.

Alo ?

PAPARAZZO 2.

Da ?

VOCEA.
Mulţumesc că mi-aţi răspuns.

PAPARAZZO 2.
Pentru nimic. Cu cine doriţi să vorbiţi ?

VOCEA.
Cu dumneavoastră...

PAPARAZZO 2.
Cu mine ?

VOCEA.
Ştiţi, eu sunt nevăzător...

PAPARAZZO 2.
Mda...

VOCEA.
Şi îmi petrec timpul formând la întâmplare numere de telefon...

PAPARAZZO 2.
Aha, înţeleg...

VOCEA.
Problema e că traversez un moment de profundă depresiune. Am aflat că astăzi soarele nu a mai răsărit.

PAPARAZZO 2.
Cum ?

VOCEA.
Da, s-ar părea că are cinci ore de întârziere.

PAPARAZZO 2.
Domnule, sunteţi nebun...

VOCEA.
Ba nu, toată povestea asta m-a cu explozia m-a dat peste cap şi de aceea îmi permit să...

PAPARAZZO 2.
Scuzaţi-mă, domnule, de fapt nu eu sunt proprietarul acestui număr de telefon pe care l-aţi format. Iar adevăratul proprietar nu este, din păcate, capabil să vă răspundă...

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm...

VOCEA.
Dar nu contează, de fapt mi se rupe... Tot ce doresc este să pot vorbi cu cineva...

PAPARAZZO 2.
Nu, domnule, nu se face aşa ceva. Nu pot să vorbesc în locul persoanei care este adevăratul proprietar al numărului şi...

VOCEA.
Nu, nu... Dumnezeule, vă implor, nu închideţi... Priviţi puţin cerul pentru mine, e tot ceea ce vă cer...

PAPARAZZO 2.
Cerul, cerul... unde o fi cerul ăsta ? Domnule, nu văd nici un cer, aici ne aflăm într-o subterană, nu se vede nimic de aici. Vreţi să vi-l dau la telefon pe proprietarul legitim al acestui număr ? Pot să vi-l dau dar să ştiţi că nu vorbeşte decât pronunţând un singur cuvânt care este "mmm".

VOCEA.
Nu are nici o importanţă, puteţi să mi-l daţi totuşi.

PAPARAZZO 2.
Poftim... *(plasează telefonul în dreptul gurii OMULUI ÎNCHIS ÎN SAC).* Spuneţi ceva, domnule.

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm...

VOCEA.
Alo ? Ştiţi, eu sunt nevăzător. Din această cauză toată ziua nu fac decât să formez numere de telefon, la întâmplare... Câteodată dau peste persoane care sunt cu adevărat foarte amabile... Numai că de ieri seară mă simt cuprins efectiv de nelinişte... Se întâmplă ceva în univers... Sunteţi la curent ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.
Mmm...

VOCEA.
Pardon ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm...

VOCEA.

S-ar părea că este sfârşitul lumii. Ce credeţi despre asta ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm !

VOCEA.

Nu prea înţeleg ce spuneţi acolo. De fapt, ce vreţi să spuneţi ? Alo ? Mă auziţi ?

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm.

VOCEA.

Fiţi atent, dacă mă auziţi, spuneţi de două ori "mmm".

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm... mmm...

VOCEA.

Bravo ! Am înţeles. Ştiţi, eu sunt nevăzător. Orb. Înţelegeţi ? Dacă m-aţi înţeles spuneţi de trei ori "mmm".

OMUL ÎNCHIS ÎN SAC.

Mmm, mmm, mmm.

(PAPARAZZO 2 abandonează definitiv telefonul în dreptul gurii OMULUI ÎNCHIS ÎN SAC, şi se îndepărtează. Conversaţia dintre ORB şi OMUL ÎNCHIS ÎN SAC continuă în surdină).

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

SCENA 11

(Terasa unei cafenele. Aşezaţi la o masă – OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE şi FEMEIA DESCULŢĂ.
Cu puţin înainte de ora cinci dimineaţa).

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Asta este diferenţa. Înţelegeţi ? Pentru cea mai mare parte dintre oameni, acum am înţeles bine acest lucru, nu există decât viaţa de **după**. Dar pentru mine, cei doi timpi ai existenţei mele au o pondere egală în fiinţa mea. Ceea ce vreau să spun este că viaţa de **dinaintea** naşterii mele, adică viaţa pe care am trăit-o în pântecele mamei mele, ei bine... această parte a vieţii mele este în continuare foarte bine impregnată în toată fiinţa mea... Înţelegeţi ? În toată memoria mea... În profunzimea gesturilor mele... *(FEMEIA DESCULŢĂ ascultă şi plânge. Din când în când îşi suflă nasul).* Acum v-aţi dat seama ? Eu sunt omul care n-a uitat nimic... Această viaţă de dinainte o port aici, în căldura şi în fluiditatea visurilor mele... În intimitatea corpului meu care îmbătrâneşte... Şi e atât de dureros, atât de dureros să ştii că ai fost expulzat din pântecele mamei tale în mod iremediabil, pentru eternitate...

(CHELNERUL se apropie).

CHELNERUL.
Domnule...

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Da ?

CHELNERUL.
Patronul vă roagă să binevoiţi să plătiţi consumaţia.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Ce ?

CHELNERUL.
Patronul vă cere să binevoiţi să plătiţi consumaţia chiar acum, pe loc.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
O, ce naiba, păi nu vede că soarele nu mai răsare ?

CHELNERUL.
Ba da.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Ascultă, spuneţi-i patronului dumitale că în orice caz totul s-a dus pe apa sâmbetei. Şi să mă lase în pace cu consumaţia. Ai înţeles ?

CHELNERUL.
Da, domnule.

(CHELNERUL se îndepărtează).

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Ce spuneam ?

FEMEIA DESCULŢĂ *(plângând).*
Că e dureros să ştii că ai fost expulzat din pântecele mamei pentru eternitate.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Da. Pentru că înainte, acolo, în trupul mamei mele, viaţa mea era pacea însăşi... perfecţiunea însăşi... ubicuitatea însăşi... apartenenţa la o lume omogenă şi simplă, unde spaţiul şi timpul erau înlocuite cu legile mult mai subtile ale **organicităţii**... Pentru că, în acest trup de carne maternă care îmi îmbrăca propriul trup de carne, se ascundea o mare rezervă de calm... Totul era, înţelegeţi, încredere, armonie... Pentru că singurul moment de armonie perfectă din viaţa noastră îl trăim doar o singură dată şi aceasta în interiorul trupului de carne al mamei noastre...

(CHELNERUL revine).

CHELNERUL.
Domnule...

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Da ?

CHELNERUL.
Patronul e la curent.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Ce-ai spus ?

CHELNERUL.
Patronul mi-a spus să vă spun că n-are nici o legătură. Chiar dacă soarele nu va mai răsări niciodată, trebuie să plătiţi consumaţia.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Dar e nebun ! E nebun de legat, patronul ăsta al dumitale. Ascultă, tu nu vezi că e sfârşitul ? Că totul s-a sfârşit ? Spune-i animalului ăstuia de patron că nu mai are decât câteva minute de trăit. Ai înţeles ? Poate zece, poate cincisprezece, nu ştiu precis, dar spune-i animalului că trebuie să înţeleagă că nu mai are decât câteva minute de trăit. Ai înţeles ? Şi să mă lase dracului în pace !

CHELNERUL.
Da, domnule.

(CHELNERUL se îndepărtează).

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Deci, unde eram ?

FEMEIA DESCULŢĂ *(plângând).*
Vorbeaţi de acel unic moment de armonie pe care l-aţi trăit dumneavoastră în pântecele mamei dumneavoastră.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Ideea este că nu este vorba numai de mine. Fiecare, înţelegeţi, fiecare făptură umană a trăit acest moment de armonie, dar drama este că toţi au uitat... Toţi, cu excepţia mea, bineînţeles, pentru că exact asta vreau eu să vă fac să înţelegeţi, că eu n-am uitat nimic... N-am uitat că acolo, în pântecele mamei mele, m-am simţit liber... Cu adevărat liber. A fost singura formă de libertate pe care am cunoscut-o vreodată... Da... O, Doamne, şi dacă n-aş fi pierdut-o pe mama la vârsta de trei ani... Ei bine... Dacă mama ar mai fi în viaţă... Dacă dumneavoastră aţi fi, de exemplu, mama mea... Ei bine, tot ce mi-aş dori ar fi să-i spun tot ce v-am spus...

(CHELNERUL revine).

CHELNERUL.

Domnule...

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Da' ce mai e ?

CHELNERUL.

Patronul zice că nu e cinstit. Aţi comandat un meniu de 85 de franci, o sticlă de Bordeaux de 78 de franci, o sticlă de apă minerală de 15 franci, şi acum trebuie să achitaţi toate acestea. Soarele n-are nimic de-a face cu toate acestea.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Dar e sfârşitul lumii ! Înţelegi ? Totul a explodat ! Galaxia a luat-o razna ! S-a produs o implozie a soarelui, n-ai ascultat ştirile ?

CHELNERUL.

Domnule, mie mi se rupe, dar n-aş vrea totuşi să-mi pierd slujba. Pentru că dacă se dovedeşte că n-a fost decât o falsă alarmă...

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Dar nu e o falsă alertă. Nu e vorba nici măcar de o alertă ! Problema este că nu mai există soare, ai înţeles ?

CHELNERUL.

Patronul meu vă cere în mod respectuos să achitaţi nota de plată. Asta-i tot. Şi în ce priveşte soarele, mai vedem noi.

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.

Ştii ce, spune-i patronului dumitale că am spus că noi toţi suntem deja morţi. Da ? Spune-i aşa: domnul care a comandat meniul de 85 de franci, o sticlă de Bordeaux de 78 de franci şi o sticlă de apă minerală de 15 franci, este mort... Este mort şi morţii nu mai sunt obligaţi să plătească. Ai înţeles ? Spune-i toate astea.

CHELNERUL.

Bine.

(CHELNERUL pleacă).

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
(către FEMEIA DESCULŢĂ).
Bun, deci, ce ziceam ?

FEMEIA DESCULŢĂ *(plângând).*
Spuneaţi că naşterea v-a privat de tot ceea ce începuserăţi să iubiţi... Că o parte din identitatea dumneavoastră a rămas pentru totdeauna acolo, în pântecele gol unde aţi avut primul dumneavoastră cuib... Şi că acest cuib părea atât de protector, atât de învăluitor-protector, acest cuib care era trupul de carne al mamei dumneavoastră. Cer, cuib şi pasăre, erau una, erau una şi aceeaşi entitate...

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Cum ? Toate acestea le-am spus deja ? Sunteţi sigură, doamnă ? Este adevărat că eu personal sunt dotat cu o foarte proastă memorie a viitorului, adică memoria a ceea ce **vreau** să spun, a ceea ce intenţionez să spun, a ceea ce n-am spus dar va fi spus... Dar chiar aşa...

(CHELNERUL revine).

CHELNERUL.
Domnule...

OMUL PENTRU CARE NAŞTEREA A FOST O CĂDERE.
Da ?

CHELNERUL.
Îmi pare rău, dar patronul spune că morţii trebuie să plătească şi ei.

(Întuneric. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

SCENA 12

(OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ, îmbrăcat în haine curate, în apropierea unui distribuitor de băuturi.
Cu puţin înainte de ora şase dimineaţa).

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ *(către trecători invizibili, ascultând muzică la cască).*

Am avut un câine şi m-a abandonat... Da, doamnă, da, domnule, eu trăiam pentru câinele meu şi câinele meu m-a abandonat... Din cauza unei mici disfuncţionalităţi galactice... Nu, doamnă, nu-mi daţi nimic, e interzis... Şi oricum, n-am nevoie de nimic pentru că am fost abandonat de propriul meu câine... Nu, doamnă, nu, domnule, vă rog, viaţa e frumoasă, dar eu mi-am pierdut câinele... Singurul meu prieten, singurul meu tovarăş... Nu, n-am nevoie de nimic, de nimic... Oricum, e prea târziu, acum că mi-am pierdut câinele e prea târziu... Am fost abandonat de propriul meu câine... Nu, nu, nu... Mi-a rămas totuşi muzica, am un *walkman* care este al meu, dar nu mai am câine... A fost bine cu câinele, cu câinele nu te simţi niciodată singur, numai că aşa se întâmplă cu galaxia, n-ai ce-i face... când jucăria face bum câinele te abandonează... O, Dumnezeule... Mi-e o lehamite... şi sunt şi obosit... câinele m-a abandonat... tot ce vreau acum e să fiu lăsat în pace... *(pentru sine însuşi).* Numai că nu e posibil, cu oamenii ăştia nici nu e posibil... Unde sunteţi, domnilor ? Unde v-aţi ascuns, domnilor ? Ieşiţi dracului din găurile alea, n-auziţi că vorbesc cu voi ? Şi mi-o lehamite, am o lehamite astăzi în mine... Doamnelor şi domnilor, am o lehamite în mine... că mi-am pierdut câinele... Că m-a abandonat... Da, domnilor, singurul meu prieten m-a abandonat...

AUTOMATUL CU BĂUTURI *(cu o voce mecanică).*

Psst... Domnule...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

A plecat... S-a topit... S-a volatilizat...

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Domnule...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Cum ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Domnule... nu vă supăraţi...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ *(în direcţia automatului cu băuturi).*

Cu mine vorbiţi ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Da, cu dumneavoastră vorbesc... Dar să nu vă panicaţi...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Dar unde sunteţi, de unde vorbiţi ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Sunt chiar aici, în spatele dumneavoastră... Dar nu trebuie să intraţi în panică... Tot ce vreau este să schimb câteva vorbe cu dumneavoastră...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Dar unde dracu' sunteţi ? Că nu vă văd...

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Eu sunt... automatul care distribuie băuturi...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Aha !

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Da... Acum mă vedeţi ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Adică vreţi să spuneţi... că dumneavoastră sunteţi hărăbaia asta de metal ? Asta sunteţi ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Da, hărăbaia sunt eu. Dar păstraţi-vă calmul, vă rog păstraţi-vă calmul.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Aha ! Deci aşa... Păi... sunteţi tare, ce să zic... Zău aşa, recunosc că m-aţi tras în piept... Bravo ! Ăsta e cel mai bun număr pe care l-am văzut vreodată... Zău dacă nu-mi place... Îmi place...

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Mi-a fost atât de teamă să nu vă înspăimânt...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Nu, domnule automat, eu nu mă las prins de panică. Eu nu mă sperii niciodată. Şi când mă sperii urlu de mama dracului, strig "mamă". Înţelegeţi ce vreau să spun ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Da.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Păi nu ? *(urlând).* Mamăăăă ! *(se linişteşte).* Hai c-a fost bună.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Mulţumesc în orice caz că mi-aţi răspuns.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Dar a fost plăcerea mea, domnule automat. Sunt onorat, zău aşa. Spuneţi-mi dacă vă pot ajuta cu ceva, domnule automat.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Nu ştiu. Adevărul este că sunt puţin panicat.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Na-ţi-o bună ! Cum aşa ? Da' ce s-a întâmplat, ce nu vă prieşte domnule automat ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Povestea asta cu implozia solară... şi toată lumea asta care mişună bezmetică... başca faptul că nimeni nu mai cumpără nimic de băut... Toate acestea m-au tulburat puţin...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Înţeleg foarte bine.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Şi credeţi că e adevărat ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Cum ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Povestea cu implozia... vreau să spun, credeţi că ăsta este efectiv sfârşitul ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Păi, ia să vedem... Păi, problema este că nu, nu cu mine trebuia să... adică eu nu sunt omul cel mai potrivit ca să... vreau să spun că n-aţi căzut pe persoana potrivită pentru că mie mi se rupe de-a dreptul dacă e sfârşitul sau dacă nu e sfârşitul...

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Vreţi poate să beţi ceva ? Sunteţi invitatul meu, eu vă ofer.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

A, da. De ce nu ? Ce-aveţi pe acolo ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Am aşa... Coca-Cola, Fanta... mai am câteva sticle de Orangina... şi Sprite, dar Sprite-ul nu e prea grozav, aşa că nu vă sfătuiesc să luaţi Sprite.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.

Da' o sticluţă de bere rătăcită ? Una mică, cât de mică, nu aveţi pe acolo ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI.

Nu, îmi pare rău. Efectiv, îmi pare foarte rău, băuturi alcoolice n-am avut niciodată.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Bineee... păi am să iau atunci o Coca-Cola.

(AUTOMATUL CU BĂUTURI îi "scuipă" o cutie de Coca Cola, cu un zgomot infernal de automat care-şi varsă maţele metalice. OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ deschide cutia şi bea).

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Şi aşa deci, vă faceţi griji pentru specia umană...

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
Oarecum... adică, vedeţi dumneavoastră, e dificil de explicat... Problema este că m-am obişnuit şi eu... totuşi... Şi mă gândesc că, efectiv, dacă e adevărat că... soarele... dacă povestea asta cu implozia şi toate astea... dacă e chiar aşa... ar fi mare păcat, zău...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
În orice caz, tot trebuia să se întâmple într-o zi. Aşa că, de ce nu astăzi ? O să înceapă noaptea eternă şi cu asta basta. Poftim. Gata, facem pauză, ne odihnim şi noi.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
E ciudat, dar, ştiţi, exact acest lucru mă înspăimântă, pentru că eu... nu am noţiunea duratei... Ştiu că poate părea caraghios, dar eu n-am făcut niciodată distincţia între o zi şi alta, între azi şi mâine, de exemplu... Şi chiar pe durata unei zile, între începutul zilei şi sfârşitul zilei eu nu văd nici o diferenţă, adică îmi scapă partea asta, a continuităţii... Pentru că pentru mine zilele normale nu se termină niciodată. Sau, dacă vreţi, sunt incapabil să percep momentul însăilării, când o zi se înlănţuie cu alta... De fapt, este singurul lucru care îmi scapă din aventura umană... timpul... De altfel aş dori să vă pun o întrebare care s-ar putea să vă pară prostească... Spuneţi-mi vă

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

rog, zilele care nu se termină niciodată sunt foarte lungi ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Hm, cum să zic... Mda... E sigur, e aproape sigur că zilele care nu se termină niciodată sunt foarte lungi...

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
Dar sunt mai lungi decât zilele care se termină extrem de târziu ? Pentru că am observat că sunt zile şi zile, unele nu se termină niciodată şi altele se termină extrem de târziu...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da, da, sunt mai lungi... astea de care vorbiţi sunt mai lungi decât alealalte... Se vede de altfel cu ochiul liber.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
În acest caz... dar să nu râdeţi de mine... vreau să spun că mă tem că n-o să mă luaţi în serios... dar, în sfârşit... vreau să spun că eu am ajuns la concluzia că în acest caz zilele care nu se termină niciodată trebuie să fie la fel de lungi ca zilele care nu au sfârşit...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Dar vă iau în serios, cum să nu vă iau în serios ? De ce nu v-aş lua în serios. Şi de altfel este perfect logic, e aşa cum aţi spus...

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
Acum înţelegeţi, acesta este motivul pentru care sunt teribil de neliniştit în aceste momente. Pentru că pentru mine, zilele care nu se termină niciodată sunt zile care aproape că nu au nici un început.

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Interesant.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
Adică aceste zile au calitatea de a fi mereu prezente... adică ele sunt pur şi simplu prezentul tău... De pildă mi se

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

întâmplă să mă trezesc, chiar dacă nu dorm niciodată, şi zilele astea despre care vă vorbesc, când deschid ochii, strigă prezent, adică sunt mereu de faţă... Înţelegeţi ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da, sigur... Înţeleg.

AUTOMATUL CU BĂUTURI *(începe să se smiorcăie; efectele mecanice sunt din ce în ce mai puternice).*
Şi se lăbărţează la infinit în faţa mea... În mine... În jurul meu... Secundele se umflă pună când devin minute... Minutele se bombează până când devin ore... Orele cresc ca un aluat până când ajung la dimensiunea zilei... Dimineţile durează cât un anotimp... Universul rămâne aproape imobil, vântul nu mai suflă, nimeni nu mai spune nimic, lumina devine grea... Pe măsură ce ziua se dilată lucrurile îşi pierd forma... se topesc şi curg pe jos... Înţelegeţi... Timpul, pentru mine, asta e... Sau mai degrabă asta era... pentru că acum...

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Dar vă asigur că pentru dumneavoastră nimic nu se va schimba.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
Credeţi ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Sunt mai mult ca sigur.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu. Sunt disperat. Efectiv disperat... Trec prin momentul cel mai negru al vieţii mele... Altădată mă uitam la oamenii care treceau pe stradă... Timpul se accelera numai în momentele când cineva îmi introducea o monedă în fantă ca să cumpere o băutură răcoritoare... Iar între o băutură răcoritoare cumpărată şi următoarea băutură răcoritoare cumpărată eram fericit...

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

(OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ râgâie).

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Iertaţi-mă că vă întrerup o secundă... Aţi putea să-mi mai serviţi o Coca ?

AUTOMATUL CU BĂUTURI *(plângând, "scuipă" o a doua cutie de Coca-Cola).*
Da, înainte era totuşi o logică... Zilele care nu se terminau niciodată mă invadau, mi se infiltrau sub piele, în creier, în inimă, în toate celulele metalice ale materiei mai mult sau mai puţin vii din care sunt constituit... Şi deveneam şi eu mai moale-cald, mai uşor-aerian... Şi zilele care nu se terminau niciodată mă târau cu ele, ca un gheţar, într-o direcţie incertă, spre infinit, spre neant, spre speranţă... Oh, cât de mult îmi plăceau aceste zile care nu se mai terminau niciodată... Pentru că până şi gesturile clienţilor mei deveneau interminabile... şi ori de câte ori îi vedeam că se gândesc la ceva, cuvintele nu se mai separau în fluxul gândirii lor... Cuvintele se lipeau unele de altele, şi gândul se decolora, se descompunea, se transforma într-un fel de gelatină spirituală... Şi eu simţeam toate acestea, şi o magmă subtilă mă învăluia în căldura absenţei sensului... Iar acum ? Ce-o să se întâmple cu mine acum ? Eu voi fi... cine ? Pentru că nu vor mai fi de loc zile, nu ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Fiţi liniştit, pentru dumneavoastră, vă repet, nu vor fi mari schimbări.

AUTOMATUL CU BĂUTURI.
Credeţi ?

OMUL CARE TRĂIEŞTE PE TROTUAR ŞI ASCULTĂ MUZICĂ LA CASCĂ.
Da. *(face un gest ca şi cum ar vrea să-i dea automatului walkman-ul).* ***A propos***, vă place muzica ?

(Un câine latră undeva în depărtare. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

SCENA 13

(Întuneric.
Cu puţin înainte de ora şapte dimineaţa).

PAPARAZZO 1 *(la telefon).*
Sunt la ea, şefu'.

VOCEA ŞEFULUI.
Ce ?

PAPARAZZO 1.
Nu pot vorbi tare, şefu'. Nu vreau s-o trezesc. Da, e aici, e cu mine.

VOCEA ŞEFULUI.
Cum aşa ?

PAPARAZZO 1.
Am coborât adineaori, şefu'... la ea, în grădină... Mai era plin de mâncare şi mai era şi bere... Că nu mai puteam, şefu', mi-era sete. Şi dintr-o dată m-a văzut şi mi-a sărit în braţe. Asta e...

VOCEA ŞEFULUI.
Da' de unde vorbeşti exact ?

PAPARAZZO 1.
De la ea, şefu'. Am culcat-o în camera ei şi acu' doarme. Era la capătul puterilor, şefu', cred că toată noaptea a umblat haihui prin oraş.
Dar oricum, cred că mă confundă cu cineva, nu-mi dau seama cu cine. Ce fac şefu', acum, ce sugerezi ?

VOCEA ŞEFULUI.
Las-o baltă, Mario, mai bine ocupă-te de soare.

PAPARAZZO 1.
Cum ?

VOCEA ŞEFULUI.
Vreau să-mi faci o frumoasă fotografie cu soarele, înţelegi ? Urcă pe acoperiş, instalează nenorocitele alea de aparate ca să bată orizontul şi cerul. Şi dacă nenorocitul ăsta de soare mai răsare totuşi, fă repede o poză. Vreau câteva poze frumoase cu nenorocitul ăsta de soare, dacă vreodată mai răsare...

Înţelegi ? Că dacă răsare totuşi vreau să trag o ediţie specială cu un frumos răsărit de soare pe prima pagină. Înţelegi ?

(Un tren trece în depărtare. Raţe care măcăiesc în depărtare. Sau o altă modalitate de a marca timpul care trece).

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002

SCENA 14

(Pe stradă, în apropierea ***AUTOMATULUI CU BĂUTURI****. Scena se derulează la lumina unei lumânări.* ***OMUL CU VIOLONCELUL, OMUL CU SAXOFONUL*** *şi* ***BĂRBATUL CU FLAUTUL*** *cântă la instrumentele respective. Morţi de oboseală, cei trei cântă destul de aproximativ luptând în mod vizibil împotriva somnului. Din când în când câte unul pare pe punctul de a se prăbuşi dar este imediat susţinut de ceilalţi. Toţi trei îşi reiau de fiecare data muzica într-un fel de luptă disperată cu propriile lor limite.*
Cu puţin înainte de ora opt dimineaţa).

AUTOMATUL CU BĂUTURI *(după ce a ascultat îndelung muzica, suspină şi exclamă cu o voce metalică).*
Dumnezeule... Şi totuşi cât e de frumos !

(Cei trei muzicieni se opresc o clipă, se privesc reciproc, privesc în jur, după care continuă să cânte. Sau o altă modalitate de a marca timpul suspendat).

SFÂRŞIT.

Matei Vişniec

P A P A R A Z Z I
sau
Cronica unui răsărit de soare avortat

Editura LiterNet
2002